

Myötätuulta Merimaskussa

Nro 37 | 2026

Pyhän Mikaelin kirkko 300 vuotta s. 20
Merimaskun Ahto – vireä 80-vuotias s. 14
Uuttuja ja pesäsuoja saariston linnuille s. 26
Keskus... Yhdistän! s. 28
Juhlan aika s. 34

Myötätuulta Merimaskussa**Julkaisija:**

Merimasku-Seura ry

Toimitus:Vesa Ranki, päätoimittaja
Kaija Roiha
Maikku Tuomi**Taitto:**

Reima Orvasto, Grafiro Oy

Painopaikka:

Painosalama Oy

ISSN 1238-108X**Painos**

1100 kpl

Yhteystiedot:vesa.ranki@gmail.com
puh 0400 722 603maikku.tuomi@gmail.com
puh 0400 827 295kaija.roiha@gmail.com
puh. 044 570 7499

seura@merimasku.fi

www.merimasku.fi

Kansikuva:

Vesa Ranki: Merimaskun kirkon kello

Merimaskun kirkon kahdesta kellosta pienempi ja uudempi valettiin Tukholmassa 1734. Lahjoittajia oli kuusi: vapaasukuinen kreivi Aksel Wrede Sparre, vapaasukuinen rouva A. D. Örnflycht ja rouva Maria Arensbeck, herra Elias Berg, kappalainen Joh. Sandelius ja kirkonisännöitsijä Kaarle Jaakonpoika, joka on ilmeisesti kirkon 1726 rakentaja. Kuvateksti: Visa Auvinen.

Tässä lehdessä

Päätoimittajalta	3
Yhdistystoiminnasta muoti-ilmio	3
Tule mukaan!.....	4
Mitä me siirrämme jälkipolville?	5
Seuran uusi kunniajäsen.....	6
2025 Lossivahti Marika Lineri.....	7
Merimasku-Seuran hallitus	8
Teatteriuutisia	9
Merimaskussa kukkivat kirsikkapuut.....	10
Oikealla tavalla Otavalla.....	11
Kummiluokkalaiset tykkäävät	12
Keskustelua ISKOLA-nimestä	13
Merimaskun Ahto - vireä 80-vuotias.....	14
Pienen kylän pieni palokunta	17
Iso-Tammisista Turun päättäjäksi.....	18
Pyhän Mikaelin kirkko 300 vuotta.....	20
Turkistarhan Tuulikki.....	23
NAPAKKA - Saaristomeren parhaaksi	24
Uuttuja ja pesäsuojia saariston linnuille	26
Keskus... Yhdistän!.....	28
Kalliolassa silloin ennen	29
Vöyristä Ruotsin kautta Merimaskuun.....	30
Kevät on tullu	31
Kokoelmatyötä Kollolan kotiseutumuseolla	32
Kesätyö Kollolassa.....	33
Juhlan aika.....	34
Uusi elämäni Merimaskussa	35
Susi hukassa -Kollolan kesänäyttely 2025	36
Kollolan kesä 2026.....	37

Päätoimittajalta

Merimaskun historia ja nykyhetki kulkevat ainakin vielä tänä vuonna kauniisti käsi kädessä. Kevään aikana juhlimme kolmesataavuotiasta kaunista ja tunnelmallista kyläkirkkoamme - rakennusta, joka on ollut sukupolvien ajan paitsi hengellisen elämän keskus, myös tärkeä osa yhteisöllisyyttä. Tämä juhluvuosi näkyy ja kuuluu monella tavalla. Tarkemmin juhluvuodesta toisaalla tässä lehdessä.

Kirkko ei ole vain menneisyyden muistomerkki, vaan myös elävä osa tämän päivän kylän arkea. Mutta tätä kirjoitettaessa vaikuttaa valitettavasti siltä, että kirkostamme tulee pian vain yksi Naantalın seurakunnan kirkoista.

Meidän oma urheiluseuramme Ahto saavutti myös merkittävän raju-pyykin, kun 80 toimintavuotta tuli täyteen. Kahdeksan vuosikymmentä liikuntaa, talkoohenkeä, kilpailuja

ja yhteisiä hetkiä on pitkä aika - ja samalla osoitus siitä, miten tärkeä rooli vapaaehtoistyöllä ja yhteisillä harrastuksilla on kylän hyvinvoinnille. Tämän lehden sivuilla kerrotaan myös Ahdon historiasta ja tämän päivän toiminnasta ja haastatellaan urheiluseuran uutta puheenjohtajaa. Merimaskun VPK on huolehtinut kylän turvallisuudesta monin tavoin myös jo yli 80 vuotta. Vapaapalokuntien määrän vähentäminen ei onneksi ole koskenut meidän omaa palokuntaamme. Vapaapalokunta järjestää mielenkiintoista toimintaa myös nuoremmille, yli kymmenvuotiaille merimaskulaisille.

Eikä tässä vielä kaikki! Mannerheimin Lastensuojeluliiton Merimaskun osastokin on jo aikuisiässä, kun 80 toimintavuotta täytti viime vuonna! "Yksikään lapsi, nuori tai vanhempi ei saa jäädä huolineen

yksin. Ilman tukea liiton työ ei olisi mahdollista. Sinäkin voit liittyä MLL:n kuukausilahjoittajaksi. Näin vaikutat lasten, nuorten ja perheiden hyvinvointiin."

Tämä lehti on edellisten tapaan monipuolinen lukupaketti, täynnä historiaa, nykypäivää, tapahtumia ja ihmisiä.

Kevät kääntyy pian kesäksi. Toivottavasti tulevat kuukaudet tuovat mukanaan kohtaamisia, juhlia, talkoita ja myös levollisia hetkiä omissa kylässämme.

Tehdään parhaamme ja pidetään huolta toisistamme niin, että kylämme säilyy elävänä myös seuraaville sukupolville!

Toivotan kaikille lukijoille hyvää ja valoisa kesää.

Vesa Ranki

Yhdistystoiminnasta muoti-ilmio

Tule mukaan yhdistystoimintaan! Suomen yli sadasta tuhannesta rekisteröidystä yhdistyksestä lähelläsi Merimaskussa toimii useampia vaihtoehtoja - jokaiselle varmasti jotain kiinnostavaa. Tarjolla on yhdessä tekemistä, uusia tuttavuuksia, itsensä kehittämistä, vaikuttamisen mahdollisuuksia, hyvää mieltä, verkostoitumista, kulttuuritekoja, kulttuurin luomisen mahdollisuuksia, mahdollisuuksia auttamiseen, yksinäisyyden torjuntaa, yhteenkuuluvaisuuden tunnetta ja omien vahvuuksien esille tuomista.

Jos Merimasku on Sinunkin mielestäsi hieno paikka asua, liity

Merimasku-Seuraan, joka on kotiseutuyhdistys. Merimasku-Seurassa meitä kiinnostavat niin Merimaskun menneisyys kuin tulevaisuuskin ja asuinympäristömme viihtyisyys. Merimaskun teatteri kuuluu Merimasku-Seuraan. Teatterin näytöskausi ajoittuu kesäkuun alkuun.

Merimasku-Seura on mukana Joulusaapua Merimaskuun -tapahtumassa ja Suvilysteillä, järjestää retkiä ja sadonkorjuumarkkinat, pitää kotiseututalolla kahviota, puotia ja opastuksia. Koulun neljäs luokka on kummiluokkamme, jota huomioimme kouluvuoden aikana ja samalla he saavat annoksen meri-

maskutietoutta.

Seura tekee yhteistyötä muiden yhdistysten, seurakunnan ja Naantalın kaupungin kanssa.

Kotisivuiltamme www.merimasku.fi löydät ohjeen jäsenmaksun maksamiseen.

Voit seurata meitä Facebookissa ja Saaristotiedotteessa kerrotaan tulevista tapahtumistamme.

Merimasku-Seurassa tehdään kulttuuritekoja, isompia ja pienempiä - toivottavasti olet mukana tukemassa kotiseututoimintaa.

Maija-Leena "Maikku" Tuomi
puheenjohtaja
Merimasku-Seura ry

Tule mukaan!

Merimasku-Seura on meidän ikioma kyläyhdistyksemme ja etujärjestö, joka

- ylläpitää Kollolan kotiseututaloa
- järjestää mm. kesäteatteriesityksiä, näyttelyitä, talkoita ja muita tilaisuuksia
- julkaisee Myötätuulta Merimaskussa -lehteä
- tekee yhteistyötä muiden paikallisten yhdistysten ja Naantalin kaupungin kanssa sekä
- tekee aloitteita ja esityksiä ja antaa lausuntoja.

Seuran toiminnan tarkoituksena on elinympäristömme parantaminen, viihtyvyyden ja Merimasku-tietouden lisääminen. Seura saa toimintaansa varoja jäsenmaksuista, Kollolan kesäkahvilasta, Merimasku-tuotteiden myynnistä, kesäteatterin tuotoista ja kaupungin avustuksista.

Liity NYT Merimasku-Seuran jäseneksi:

Näin tuet kotiseututyötä ja saat nauttia seuran monipuolisesta tarjonnasta.

Jäsenenä saat myös kotiisi jäsentiedotteet ja Myötätuulta Merimaskussa -lehdet.

Liittyminen on helppoa:

1. täytä jäsenhakemus seuran kotisivulla (merimasku.fi)

TAI

2. maksa jäsenmaksu 15 € seuran tilille
FI62 5265 0440 0039 28, viite 20268
ja ilmoita yhteystietosi
puh. 0400 82 2988 / Sari.

Tapahtumia 2026

Maaliskuu

- Myötätuulta Merimaskussa

Huhtikuu

- seuran vuosikokous 21.4.

Toukokuu

- kummiluokka Kollolassa
- stipendi
- kirkko 300 vuotta 23.-24.5.

Kesäkuu

- teatterin esityskausi 2.-17.6.

Heinäkuu

- Kollola ke-su 1.7.-2.8.
 - puoti ja kahvila ja kirkko 300-näyttely
 - yhteislaulut 5.7. Klo 13

Elokuu

- Maatiainen ry vieraillee Kollolassa ja Apajalla, jotka on valittu vuoden perinnemaisemaksi!
- nostalgiakonsertti 2.8. klo 15
- museopäivä 30.8.

Syyskuu

- Merimasku-tunti kummiluokalle
- sadonkorjuumarkkinat 5.9.

Lokakuu

- hautausmaakävely

Marraskuu

- joulusaapuu 21.11.
- jouluseimi
- kummiluokalle joulukalenteri

Seuran hallituksen kokoukset yleensä kerran kuukaudessa.

Lisätiedot:

www.merimasku.fi

Vietin pari viikkoa Etelä-Ranskan pienissä kylissä ja kaupungeissa. Moni asia näytti olevan toisin kuin meillä Merimaskussa. Ruokaa Ranskassa syödään tiukasti tarkkoina kellonaikoina. Sekä lounaalla että myöhään syödyllä illallisella popsitään sekä alku-, että pääruoka. Useat perheet kokoontuvat yhteen ainakin illallisella. Vihanneksia ja hedelmiä valitaan torien myyntipöydiltä huolella ja lihakauppias paloittelee sopivia paloja torille raahaamansa jykevän tukin päällä. Tuoretta leipää haetaan leipomosta kahdesti päivässä. Meilläpäin ruokaa syödään silloin kun tulee nälkä tai silloin kun työasioilta ja harrastuksilta ehtii. Tuoreita lähiseudulla kasvatettuja vihanneksia, juureksia, marjoja ja hedelmiäkin meillä sentään on ostettavissa suoraan maataloilta tai markkinatapahtumissa.

Ruokakulttuuri kertoo yhteiskunnasta ja arvomaailmasta paljon. Alun perin kulttuuri onkin liittynyt läheisesti ruokaan. Sanan alkuperä on maanviljelyssä. Myöhemmin

kulttuuriksi on katsottu kaikkea sitä tietämystä, joka siirtyy sukupolvelta toiselle muutoin kuin geenien välityksellä. Kulttuuri siirtyy jälkipolville opettamisen ja oppimisen kautta. Lapsuudessa saadut elämisen mallit ohjaavat ihmistä jossain määrin koko loppuelämän ajan.

Meillä merimaskulaisilla on erinomainen mahdollisuus antaa lapsillemme ja lapsenlapsillemme luontoa kunnioittava malli. Metsät ja vesiluonto ovat kaikkialla ympärillämme. Me näemme, miten vilja kasvaa ja omenat kypsyvät. Suomalaisen luonnon laaja eläintarha esittäytyy poluilla ja pihjoilla.

Mitä me siirrämme jälkipolvillemme? Hirvenlihapadan reseptin vai taidon lämmittää hampurilainen mikrouunissa? Uusien perunoiden, sillin ja voinokareen yhdistelmän vai bataattiranskalaisten maustamistaidon? Taidon erottaa valkohäntäpeura joulupukin porosta? Ruokakulttuurin lisäksi siirrämme asenteemme ja arvomme.

Kulttuuriin kuuluvat myös suku-

polvilta toisille siirtyvät uskomukset. Vanhan ranskalaisen legendan mukaan poikalapset syntyvät kaalinpäästä ja tyttölapset ruusunpuista. Aika kummallista. Meillä Merimaskussa lapset tuo haikara.

Anne Pentti
tietokirjailija

Merimasku-Seuran hallitus päätti kokouksessaan 10.3.2025 kutsua Hanna Nurmisen seuran kunniajäseneksi. Hanna Nurminen vastasi seuran kutsuun.

Arvoisa Merimasku-Seuran hallitus, hyvät seuran jäsenet

Haluan lämpimästi kiittää Seuran hallitusta siitä, että olette päättäneet kutsua minut seuran kunniajäseneksi. Arvostan suuresti tätä huomionosoitusta.

Työskennellessäni Merimaskun kunnan ensimmäisenä ja viimeisenä kulttuurisihteerinä 1980- ja 1990-luvun vaihteessa käynnistin paikkakunnalla monenlaisia uusia toimintoja. Lopetettuani virassa monet aloittamani toiminnot hiipuivat nopeasti. Elämään jäivät silti Myötätuulta Merimaskussa -lehti, Kollolan kotiseututalon toiminta ohjelmallisine kesäkeskiviikkoineen ja tavallaan myös Joulun saapuminen Merimaskuun -tapahtuma. Siitä, että ne ovat säilyneet elinvoimaisina yli 30 vuoden ajan, on kiittäminen aktiivisia uusia ja vanhoja merimaskulaisia, joiden toimeliaisuus on löytänyt kanavansa juuri Merimasku-Seurasta. Jotenkin sellainen tässä iässä lämmittää mieltä, että huomaa saaneensa aikaiseksi jotakin pysyvämpää, sellaista, jonka muutkin ovat kokeneet arvokkaaksi.

Kotisetuliikkeella on Suomessa pitkä historia. Liikkeen voimaa todistaa Kotiseutuliiton verkkosivuilta löytyvä tieto, jonka mukaan sen jäsenistöön kuuluu noin 700 paikallisyhdistystä, joissa toimii ainakin 150 000 henkilöä! Elinvoiman edellytyksenä on ollut se, että vaikka yhdistysten toiminta on vanhastaan perustunut kotiseudun historiaan ja perinteeseen, ne ovat samalla osanneet elää ajassa ja sopeuttaa toimintansa yhteiskunnan jatkuvaan muutokseen. Perinne on vahva perusta, jolle rakentaa uutta ja innostavaa.

Sanotaan että Suomi on yhdistysten luvattu maa. Niinhän se onkin, myös edellä olevan esimerkin valossa. Näiden lukemattomien yhdistysten kautta jokaisella suomalaisella on mahdollisuus kokea olevansa osa yhteiskuntaa ja kyetä vaikuttamaan oman yhteisönsä hyvinvointiin. Juuri tästä syystä yhdistykset ovat vahvan suomalaisen kansalaisyhteiskunnan perusta. Tämä myös velvoittaa: yhdistysten on oltava aktiivisia ja pyrittävä ottamaan piiriinsä myös ne, joilla ei ole entuudestaan paikkakunnalle siteitä tai jotka ovat muuten varassa jäädä yksin ja yhteisön ulkopuolelle.

Kukaan ei pärjää yksin, ja kaikkia tarvitaan. Yhdessä tekeminen yhteiseksi hyväksi tuottaa iloa, lohtua ja toivoa sekä lisää luottamusta. Tämä saattaa olla Merimasku-Seuran perimmäinen tehtävä: tuottaa iloa ja toivoa merimaskulaisille.

Kiitos!
Ystävällisin terveisin
Hanna

Hanna Nurminen. Kuva: Jussi Virkkumaa.

2025 Lossivahti Marika Lineri

Kaija Roiha

Erilaisten urheilulajien harrastajia on Merimaskussa mittava määrä. Kellään ei taida olla tietoa, kuinka paljon. Osa harrastaa muualla Naantalissa, mutta Merimaskun Ahto liikuttaa Merimaskussa vuosittain noin 200 jäsentään. Ahdon piiristä löytyi myös Merimasku-Seuran vuoden 2025 lossivahdiksi julistama aktiivinen ja innostava Marika Lineri.

Marika on ollut mukana Ahdon toiminnassa noin 15 vuotta. Seuratoimintaan Marika lähti mukaan oman lapsen harrastamisen kautta, kentän laidalta. Toimituaan ensin jalkapallojoukkueen joukkueenjohtajana, häntä pyydettiin myös hallitustyöhön. Kahden hallitusvuoden jälkeen vastuu lisääntyi, kun Marika otti puheenjohtajan pestin vastaan. Puheenjohtajuutta on nyt takana 10 vuotta. Marika ryhtyi myös ohjaamaan aikuisten liikuntaryhmää kuutisen vuotta sitten. Siitä tuli kipinä kouluttautua vielä aikuisiällä liikunnanohjaajaksi. Sen myötä vaihtui myös työura. Nykyinen työ kaupungin hyvinvointikoordinaattorina ei sisällä liikunnan ohjausta, mutta yhteistyö liikuntapalveluiden ja seurojen kanssa on osa toimenkuvaa.

Kymmenen vuoden aikana seuratoiminta ehtii muuttua ja kehittyä. Ajan saatossa mm. jalkapallojoukkueet ovat hiipuneet pois Ahdon toiminnasta. Tilalle on kuitenkin tullut kattavampi määrä ryhmäliikuntatunteja ja erilaisia liikuntatapahtumia. Seura tarjoaa nykyään matalan kynnyksen liikuntaa ja haluaa tuottaa liikunnan hyötyjä ja iloa ilman kilpaurheilua. Marika on määrätietoisesti halunnut kehittää seuran toimintaa ja pyrkinyt edistämään merimaskulaisten hyvinvointia.

Seuran liikuntatoimintojen kehittämisen lisäksi, yksi merkittävimpiä aikaansaannoksia oli Merimaskun kuntoportaat. Marikan aloitteesta myös Merimaskun harrastemessut järjestettiin usean vuoden ajan ja viimeisimpänä kehittämistyönä on ollut Suvihölkä nyt kolmena kesänä.

Viidentoista vuoden jälkeen Marika on päättänyt jättää seuratyön ja antaa tilaa uusille ihmisille ja ideoille. "Seurasydän on sykkinyt vahvana kaikki nämä vuodet, mutta nyt on aika tehdä jotain muuta. Merimaskulaisena tunnistan täällä vallitsevan yhteisöllisyyden. Merimaskun Ahto jatkaa!"

Lossivahti Marika Lineri ja seuran puheenjohtaja Maija-Leena Tuomi. Kuva: Kaija Roiha

Vas. Anne-Maj Palmgren, Tarja Palomäki, Maikku Tuomi, Kaija Roiha, Soili Rouvali, Juha Lankinen, Vesa Ranki, Mika Jokinen ja Pertti Kanerva. Kuva: Reima Orvasto.

Merimasku-Seuran hallitus

Hallituksen uusien jäsenten ajatuksia:

Mika Jokinen

Merimaskussa on parasta meri, luonto ja mukavat ihmiset. Olen pyrkinyt osallistumaan kylän talkoisiin mahdollisuuksien mukaan ja nykyisin olen myös Merimasku-Seuran hallituksessa mukana. Harrastuksiin kuuluu moottori-pyöräily, mökkeily Merimaskussa kesäisin ja Levillä talvisin. Aina on mökillä tai kotona jokin piha- tai rakennusprojekti menossa.

Soili Rouvali

Merimaskussa on kaunis luonto ja mukavat ihmiset. Olen aina ollut kiinnostunut entisaikojen elämästä,

paikkojen historiasta ja ihmisistä. Onneksi pääsin mukaan seuran toimintaan, tekemään konkreettisesti hyvää erilaisten talkoiden muodossa. On mukavaa vaalia vanhaa muiden samanhenkisten ihmisten kanssa. Eläkepäivät kuluvat mukavasti hoitaen lastenlapsia, koiria ja välillä jopa "kanapiikana" toimien. Väliajat kuluvat lauleskellen, jumpaten ja käsitöitä tehden. Myös teatteri ja konsertit ovat mieluisia.

Pertti Kanerva

Merimasku on pieni vireä osa Naantalien saaristokaupunkia. Syntyperäisenä naantalilaisena en ottanut suurta murhetta siitä, että Merimasku oli osana vuoden 2009 kuntaliitosta. Naantali sai paljon

merta sekä saaria karttaansa ja olen varma, että isompi kuntakokonaisuus hyödyttäisi tulevaisuudessa myös meitä merimaskulaisia. Merimaskussa on parasta meri, saaret ja luonto lähellä isompia keskuskaupunkeja hyvien liikenneyhteyksien päässä.

Olen seurannut läheltä Merimasku-Seuran aktiiveja ja arvostan kovasti heidän tekemäänsä työtä kylämme hyväksi. Kun minua pyydettiin hallitukseen, tunsin velvollisuudekseni olla avuksi. Muista harrastuksista mainittakoon vanhan talon kunnossapito, sulkapallo, lenkkeily ja uudelleen aloitettu haitarin soitto.

Kaikki laivaan! -risteilyväki kulissien takana. Kuva: Jukka Linja.

Teatteri uutisia

Maikku Tuomi

Rakas naapuri

"Kaikki laivaan!" -näytelmän käsikirjoitti Tanja Sirén ja ohjasi Venla Kuitunen. Katsojia oli toista tuhatta, suunnilleen sama määrä kuin edellisinä vuosina. Näyttelijöitä oli 15 ja kahviossa, lipunmyynnissä ja muissa tehtävissä parikymmentä henkilöä. Risteilyalus "Otavan Neito" starttasi Merimaskusta Itämerelle 3.6.2025.

2025 heinäkuussa YLE Teemalla oli katsottavissa kolmiosainen dokumentti "Laura Friman tutkii". Merimaskun teatteri pääsi mukaan kesäteatterin tekemisestä kertovaan jaksoon, kun kesän 2024 näytelmää "Korppuja ja kuivakukkia" harjoiteltiin. Näytelmän käsikirjoitti ja ohjasi Maikku Tuomi. Tuotantoryhmä Femkanten kuvasi harjoituksia ja haastatteli teatterin väkeä. Kuvausryhmä oli paikalla myös ensi-illassa. Mainiosti kootun dokumentin käsikirjoitti Jenni Pääskysaari. Mukaan pääsi merimaskulaisia teatterin tekijöitä, teatterin tekemisen vaiheita, tekemisen tunnelma ja Kollolan kaunis pihapiiri.

Merimaskun teatterin tulevan kesän näytelmä Rakas naapuri on hyvän-tuulinen komedia Merimaskun rauhalliselta asuinalueelta, jossa elämä soljuu omalla painollaan – ainakin näennäisesti. Jokaisella on omat juttunsa, joillakin ehkä salaisuuksia. Ja jos ei ole, niin juorut pitävät huolen, että pian on! Kuka sekoittaa soppaa eniten? Ehkä juorujen mestari, mutta kuulijoillakin on oma vastuunsa.

Tule katsomaan, onko ruoho vihreämpää aidan takana vai onko vihreämpi itse aital!

Näytännöt 2.6.-17.6.2026 Merimaskun teatterissa, Kollolassa.
Käsikirjoitus: Tanja Sirén
Ohjaus: Katariina Salonen

Tule tekemään teatteria!

Merimaskun teatteri harjoittelee kevätkaudella. Näytännötkausi on kesäkuun alusta juhannukseen.

Aikaisempaa kokemusta ei tarvita ja kaikille löytyy puuhaa. Näyttelijöiden lisäksi tarvitaan lavasteiden rakentajia, tarpeistovastaavia, puvustajia, maskeeraajia, kahvion väkeä, lipunmyyjiä, markkinointiväkeä, mainoksista huolehtijoita ja pysäköinnin valvoja. Mikä näistä kiinnostaisi Sinua? Ota yhteyttä!

Anne Linja
040 583 0663
merimaskunteatteri@gmail.com
www.merimasku.fi

Kolmas soitto ja esitys saa alkaa.
Kuva: Senni Alakotila.

Harjoitukset alkoivat Maamiesseurantalolla. Kuva: Venla Kuitunen.

Merimaskussa kukkivat kirsikkapuut

Istutustalkoolaiset Kalevi Reijonen, LC Rymättylä-Merimaskun presidentti, Vesa Ranki, Jan Lindström, Maikku Tuomi, Kaija Roiha, Pertti Arvonen ja Timo "Tinke" Yrjänä, joka otti kuvan kaivinkoneensa ohjaamossa.

Kevään aikana kukkaan puhkeaa parikymmentä kirsikkapuuta, jotka merimaskulaiset aktiiviset ihmiset istuttivat viime syksynä kirkon tuntumaan, oman kunnan historiasta kertovan reimarin pohjoispuolelle. Tällaista vapaaehtoistyötä, josta on iloa laajalle joukolle kuntalaisia, tehdään paljon eri puolilla Naantalia. Urheiluseurat, partiolippukunnat ja kulttuuriyhdistykset, vain muutamia mainitakseni, tuovat arvokasta lisäarvoa elämäämme.

Joskus unohtuu, että myös kaupunginvaltuusto, -hallitus ja eri lautakunnat tekevät vapaaehtoistyötä meidän kaikkien kuntalaisten puolesta. Toki kokouksiin osallistumisesta saa nimellisen korvauksen, mutta luottamushenkilöiden vuosit-

tainen työpanos vastaa usein melkeinpä osapäivätyötä – ainakin jos tehtävänsä aikoo kunnialla hoitaa.

Kunnan luottamustehtäviin valittujen ihmisten tärkein tehtävä on tuottaa lisäarvoa merimaskulaisille ja muille Naantalin asukkaille sekä alueen yrityksille. Joskus kuntalaisia harmittaa, kun asiat hoituvat liian hitaasti. Esimerkiksi vesi- ja viemärijohtojen rakentaminen tai maa-alueiden käytön ja rakentamisen suunnitelmat etenevät aina verkkaisesti ja niiden toteutuminen saattaa viedä vuosia tai joskus jopa vuosikymmeniä. Pitkällä aikavälillä on kuitenkin aina tavoitteena tehdä meidän asukkaiden elämä ja elinolosuhteet paremmiksi.

Sosiaalipalveluja ja terveyden-

hoitoa koskevat päätökset eivät enää ole suoraan meidän naantalilaisten käsissä vaan laajemmalla hyvinvointialueella eli Varhassa. Toki tiivistä yhteistyötä tehdään ennaltaehkäisevien palvelujen osalta. Tämän muutoksen seurauksena yksi oman kunnan tärkeimmistä asioista on nyt kouluista ja päiväkodeista huolehtiminen. Painopiste on viime vuosina ollut vahvasti saariston suuntaan, sillä uusimmat koulut on rakennettu Luonnonmaalle ja Velkualle.

Merimaskun kannalta on tärkeää, että Naantalin luottamustehtäviin valitaan useita paikallisia henkilöitä, joilla on ymmärrys meidän merimaskulaisten tarpeista. On se sitten kaavoitus ja rakentaminen, koulut ja päiväkodit, harrastukset ja niiden tukeminen tai ympäristön siistiminen ja ylläpito.

Ja jos haluat tehdä oman pienen osasi, voit vaikkapa ostaa Lions Club Rymättylä-Merimaskulta oman kirsikkapuun, jonka klubi istuttaa puolestasi kirkon kulmille. Puiden myynnistä saatu tuotto käytetään esimerkiksi koululaisten stipendeihin ja kansainväliseen nuorisovaihtoon.

Jan Lindström

Lions Club Rymättylä-Merimasku Kaupunginvaltuutettu ja kaupunginhallituksen jäsen

Oikealla tavalla Otavalla

Lassi Lähteenmäki

Siinä se oli. Otavan saarella Rihtelän talon kohdalla sijaitsi komeilla vaakunoilla varmistettu Rymättylän ja Merimaskun välinen raja. Nyt raja on enää muistoissa. Joku on ehdottanut, että siihen voisi kotiseutuhengessä kyltin taas pystyttää, ettei tämäkään pitkä historianjakso kokonaan unohtuisi.

Pitää myöntää, että meillä Rymättylässä ei ole ollut kovinkaan paljon yhteistä merimaskulaisten kanssa, kun oli omat koulut, terveysasemat, kirkot, yhdistykset ja muut. Jokunen sukulainen siellä oli ja isäni muisti kertoa, että Moisio Erkki oli hänen hyvä koulukaverinsa.

Muistan koululaisten pesäpallo-ottelun Rymättylän ja Merimaskun oppilaiden välillä. Tulosta en muista, kun oli niin paljon uutta katseltavaa. Kivaa oli kumminkin. Kun tuurasin 1980-luvulla Oksasen Anua 4H-neuvojana, kerhotyö ulottui Aaslan saarelta Merimaskun mantereelle puolelle ja Naantaliin asti. Silloin Merimasku tuli paremmin tutuksi ja opin huomamaan, miten ahkeraa ja kunnollista väkeä saariston nuoret olivat. Kerhokokouksiin tultiin isolla porukalla kokkaamaan pizzoja ja muita uusia herkuja. Välillä retkeiltiin luonnossa.

Joku varmaan muistaa kouluhankkeen silloin Niemisen Paavon ja

Oleniuksen Jaakon aikana. Yhteisen yläkoulun piti nousta johonkin sinne Askon entisen tilitoimiston paikalle. Se olisi ollut hieno juttu, kun ajattelee, että Velkuallakin on nykyisin yhtenäiskoulu.

Kuntaliitos herätteli

Viimeistään kuntaliitoksen myötä Merimasku ja Rymättylä alkoivat löytää toisensa. Ei oltu kilpailijoita vaan samassa maaseurintamassa puolustamassa omaa elämäntapaa, elinkeinoja, terveyspalveluja ja muuta tärkeää.

Naantalin kainalossa eläminen on sujunut hyvin tai vähemmän hyvin, riippuu siitä keneltä kysyy. Toivoa sopii, että kaupungintalolla ollaan hereillä, kun maailma muuttuu. Saaristoon haluaville uusille yrityksille ja asukkaille pitää löytyä paikka, jossa voisi toimia ja asua.

Matkailussa Rymättylällä ja Merimaskulla on hyvät näkymät, kun pyöräily saaristossa kasvaa. Tulppana on puutteellinen tieverkosto. Kaikkien etujen mukaista olisi se, että pyöräteitä rakennettaisiin Merimaskun kautta Velkuan suuntaan ja Rymättylään mahdollisimman ripeästi.

300 vuotta pehmeää kirkkoakustiikkaa

Merimaskun kirkko on tullut minulle tutuksi konserttipaikkana Naantalin musiikkijuhlien aikana sekä viime vuosien Ukraina-konserttien myötä. Hirrestä veistetyssä kirkossa on miellyttävä akustiikka, sen ovat monet vahvistaneet. Juhlavaa soittoa ja puhetta on luvassa ensi vuonna, kun kirkko täyttää 300 vuotta. Valitettavasti samaan aikaan kirkon ulkopuolella kylmä tuuli puhalttaa Naantalin suunnasta.

Oma seurakunta, oma paikalliskulttuuri

Naantalin seurakunnan ehdotus alentaa Merimaskun ja Rymättylän seurakunnat tiukemmin Naantalin komentoon eli alueseurakuntien kastiin tuli saariston ihmisille kylmänä suihkuna kasvoille. Saaristossa on totuttu elämään ja toimimaan pienellä budjetilla, mutta se ei tunnu kaupunkilaisille riittävän.

Silloin yli kymmenen vuotta sitten kuntaliitoksen myötä Rymättylän ja Merimaskun seurakunnille lankesi paikallisen identiteetin ylläpitäjän rooli muiden paikallisten yhdistysten kanssa. Jos tästä Naantalin käynnistämästä kylmästä prosessista jotain positiivista löytyy, niin ainakin tässä on hyvä syy pohtia, kuinka tärkeä tekijä seurakunta yhteisön vahvistajana on.

Kun Merimaskua katselee vanhalta Rymättylän rajalta, niin tältä se näyttää.

Kummiluokkalaiset tykkäävät

Merimasku-Seuran kummiluokalta, neljäsluokkalaisilta, kysyttiin, mitä he tykkäävät tehdä vapaa-ajalla. Kännykän käyttäminen ei kelvannut vastaukseksi. Paljon löytyy mukavaa puuhasteltavaa koko luokalle.

Tykkään pelata pesäpalloa Merimaskun kentällä. Olen hyvä heittämään palloa. Käyn joka vuosi pesäpalloleirillä. Alex

Tykkään uida Apajalla, siellä on rauhallista ja lämmintä. On hauskaa katsoa eläimiä. Niitä on Merimaskussa paljon. Akito

Tykkään käydä pururadalla. Siellä on ihana luonto ja kivat polut! Talvellakin pururadalla on kiva käydä, jos on hyvät ja kivat polut. Eveliina

Tykkään mennä purjehtimaan. Mutta purjevene on Rymättylässä. Ja tykkään mennä uusiin saariin. Lauri

Tykkään käydä Merimaskun kirjastossa iltaisin, koska siitä tulee hyvä mieli. Tykkään myös käydä Merimaskun pururadalla. Elise

On kivaa olla perheen kanssa mökillä kalastamassa ja leikkiä kavereiden kanssa. Mikko

Tykkään juosta pururadalla, koska siellä on metsää. Ja on ihanaa juosta kaatosateessa joskus. Aino

On mukavaa käydä Apajalla. Minulle tulee hyvä mieli, kun pääsen siellä uimaan. Siiri

Tykkään pyöräilystä. Tykkään käydä retkillä perheen kanssa. Tykkään käydä jäätelöllä. Tykkään uimisesta. Tykkään tyttöjen illoista ja syödä herkkuja. Tykkään pannareista. Iina

Tykkään olla Rantamakasiinissa ja syödä pizzaa. Tykkään asua Merimaskussa, koska Aatu on lähellä ja pääsen fölillä kotiin. On välillä kivaa, kun pääsee koulun kentälle pelaamaan jalkapalloa ja talvella jääkiekkoa. Apeli

Tykkään kalastaa ja keulia pyörällä. Talvella koulun kentällä on hauska luistella ja pelata jääkiekkoa. Aaron

On kiva pyörällä Rantamakasiinille kalastamaan. Tykkään käydä koulun ruohomäessä talvisin laske-massa pulkalla. Hermanni

Tykkään olla mökillä, koska leikin vesiletkun kanssa ja yritän kastella ukin. Talvella lumiukkojen tekeminen on parasta. Vilma

Tykkään pelata jalkapalloa. Käyn pelaamassa Merimaskun koulun kentällä. Käyn harjoituksissa Naantalissa. Noora

Tykkään käydä partiossa, siellä on paljon kaikkea kivaa ja paljon kavereita ja leirejä. Emma

Tykkään kalastaa, se on kivaa. Isoin kalani on säyne 1,04 kg. Joa

Tykkään yökyläilystä. Mä olen yöpynyt kaverin kanssa trampalla kaksi yötä. Linnea

Tykkään kalastaa salmessa. Sain tosi ison ahvenen. Minä löysin tosi monta uistinta. Eliel

Tykkään käydä partiossa, siellä näkee kavereita ja siellä tehdään kaikkea kivaa. Helli

Tykkään käydä kalassa. Olen saanut ahvenia mato-ongella. Tykkään myös käydä koulun kentällä pelaamassa jääkiekkoa. Aatu

On kiva, että pääsee pelaamaan lätkää koulun kentällä talvella. Kesällä on kiva pelata jalkapalloa. Veeti

Merimaskun koulussa on kaikki kivaa. Siellä on rauhallista. Werner

Minusta on kiva käydä talvisin koulun pihalla luistelemassa, luistelu on kivaa. Siellä on myös kavereita. Lili

Tykkään uida kesällä, kun vesi on lämmintä. Eino

Pidän Merimaskusta, koska asutaan saarella. Tykkään Merimaskusta, täällä on paljon metsiä. Linnea

Minusta on mukava pyörällä Merimaskussa. Tykkään myös uida kesäisin. Käymme paljon mökillä. Ella

Keskustelua ISKOLA-nimestä

Hanna Nurminen – Pentti Huovinen

Hyvä professori emeritus Pentti Huovinen, tuntematta teitä henkilökohtaisesti rohkeneen lähestyä seuraavassa asiassa: Luin Myötätuulta Merimaskussa -lehestä (36/2025 s.22) artikkelinne Iskolan nimestä otsikolla "Iskola-nimen arvoitus ratkesi", ja yllätyin kovasti siitä, että pohjasitte päätelmänne tekoälyn antamiin vastauksiin.

Aikoinani valmistuin Helsingin yliopistosta filosofian kandidaatiksi (nyk. maisteriksi) pääaineena suomen kieli, ja yhtenä laudaturopintojen erikoistumisalanani oli nimistöntutkimus (jolla tieteenalalla oli ainakin silloin jopa oma professori kyseisessä laitoksessa). Muuttuani sittemmin Merimaskuun toimin kunnan ensimmäisenä ja valitettavasti myös viimeisenä kulttuurisihteerinä ja siinä toimessani toimitin kolme ensimmäistä numeroa Myötätuulta Merimaskussa -lehestä.

Olin toki hyvin kokematon toimistustyössä, mutta joka tapauk-

ssa kirjoitin vuonna 1992 aivan ensimmäiseen lehteen mm. artikkelin "Merimaskun paikannimet – muistoja vuosisatojen takaa", ja siinä totesin mm. että "Iskola-nimen taustalla on lisakki-nimen muunnos Isko". Artikkelini sisältyy myös lähdeluettelo, ja koska omassa kirjahyllyssäni on Kustaa Vilkunan teos Etunimet, saatoinkin edelleen varmistaa aikoinani lehteen kirjaamani tiedon. Painettuja tekstiä voi ja usein täytyykin edelleen käyttää tiedon, ainakin humanistisen tiedon lähteenä, ja tässä tapauksessa tieto olisi ollut yllättävän lähellä!

Mutta mahdoitteko käyttää tekoälyä tiedonhakuun ironia mielessänne? Nykyään ironia ja satiiri saattavat kuitenkin olla vaarallisia tyylilajeja, koska vinon ymmärryksen hymyn sijaan ne saattavat herättää lukijassa pöyristelyä. Tällaiseen pöyristelyyn syyllistyin nyt ehkä minäkin?

Hanna Nurminen

Heil

Kiitos erinomaisesta viestistä ja informaatiosta! Valitettavasti minulla ei ole ollut käytössä vuoden 1992 lehteä. Ilman muuta olisin kirjoitustasi referoinut. Tekoäly ei ole sen enempää kuin hakukone siitä, mitä verkosta mahdollisesti löytyy. Eikä sekään ole millään tavalla lähelläkään oikeaa. Tekoäly ei lopulta auttanut tai ratkaissut nimen taustaa vaan Maanmittauslaitoksen verkossa löytämäni kartat.

Pitäisin hyvänä sitä, että lähettäisit asiaa koskevan jutun seuraavaan lehteen. Se toisi lisävalaistusta Iskola-nimen pohdintoihin. Kommentoinnissa saa myös kritisoida artikkeliani niiltä osin kuin se on tarpeen. Avoin keskustelu on aina hyväksi!

Pentti Huovinen

Myötätuulta Merimaskussa on saanut molemmilta luvan tekstin julkaisemiseen.

Suvihölkän startti. Kuva: Taisto Laiho.

Merimaskun Ahto - vireä 80-vuotias

Myötätuulta Merimaskussa

Voimistelu ja Urheiluseura Merimaskun Ahto perustettiin sodan jälkeen elokuussa 1945 Merimaskussa "vanhan tammen alla", kun nuorille haluttiin järjestää tekemistä. Nimi "Ahto" on meren aallon murtuva harja. Seuran toiminta on alusta alkaen perustunut vapaaehtoisuuteen ja talkootyöhön. Jo seuraavana vuonna 1946 Ahto alkoi kerätä varoja oman urheilukentän rakentamiseksi. Kenttä valmistui ja ajan saatossa Ahdon työn tuloksena kylälle on saatu myös valaistu pururata ja kuntoportaat.

Kulttuuria ja yhteisöllisyyttä

Merimaskun Ahto on ollut tärkeä osa koko pitäjän kulttuuria ja yhteisöllisyyttä. Ahdolla oli jopa huvitoimikunta, joka järjesti näytelmiä, tansseja ja muita kulttuuritapahtumia, joista esimerkkinä vuonna 1982 Suvilystien ohjelmalehtisessä ollut ilmoitus:

Yli pitäjän rajojenkin kuuluisuutta saavuttaneen Merimaskun Ahdon Näytelmätaiteen jaosto esittää mieliin painuvan tulkintansa näytelmästä "Merimaskun sydämessä". Tämä nerollinen draama kertoo nuorten rakkauden ongelmista pappisvaltaisessa pitäjässä ja kahden ovelan ämmän yrityksistä järjestellä asiantilaa

omien intressiensä mukaisesti.

Tulkaa katsomaan voittaako sittenkin oikeus ja kohtuus. Luvassa on suuren draaman siipien havinaa. Ohjaajat: filosofian lis. Pekka Niemelä ja maanviljelijä Pekka Santalahti.

2000-luvulla näytelmät eivät enää kuuluneet toimenkuvaan ja Merimaskun teatteri otti vastuun tästä taiteen lajista.

Vanhan tammen alta tuloksiin

Ahdon täytettyä 70 vuotta julkaistiin merimaskulaisten tietokirjailija Anne Pentin kirjoittama "Liikunta-seura Merimaskun Ahto ry:n tarinallinen historiikki". Kirjassa on mielenkiintoisia muistelmia seuran vaiheista, vanhoja valokuvia ja pöytäkirjoja menneiltä vuosikymmeniltä.

Merimasku ja sen yhteisöllisyys ovat seuralle tärkeitä. Ahto on aina halunnut toimia ja tukea ensisijaisesti "oman kylän" asukkaita, vaikka kaikki muutkin ovat seuran toimintaan tervetulleita. Ahto tekee yhteistyötä muiden merimaskulaisten yhdistysten kanssa. Myös Merimaskun koulu ja päiväkoti ovat kiitelleet seuraa sujuvasta yhteistyöstä lasten liikunnan edistämiseksi.

Jatkuu seuraavalla aukeamalla...

Merimaskun AHTO järjesti nämäkin hiihtokisat vuonna 1977. Nro 1 Esko Lehtonen, pronssi; nro 2 Riku Ihalin, hopea; nro 3 Riikka Ihalin, kulta; nro 4 Ari Virtanen, kulta. Kuvassa myös mm. Ilmo Ranki (oik.) ja Raili ja Reijo Ihalin, joka säätää karvalakkinsa asentaa oikeaksi. Kuva: Raino Puottula 1977.

Markku Arvonen lähettää pikku juoksijat matkaan. Marika Lineri kirjuriina. Kuva: Vesa Ranki

...jatkoa edelliseltä aukeamalta.

Mitä Ahto tekee – nykyinen toiminta

Ahto haluaa tarjota lapsille, nuorille ja aikuisille laadukasta toimintaa, tapahtumia ja onnistumisen elämyksiä. Erityisesti halutaan edistää harrasteliikuntaa. Tavoite on saada mahdollisimman monet liikkumaan ja voimaan hyvin liikunnan avulla.

Ahdon toiminta kattaa monenlaisia liikuntamuotoja ja seura tarjoaa jäsenilleen harrastusmahdollisuuksia useissa eri lajeissa. Lapsia liikuttavat Ipanariehat, palloilukerho, pesisliikkari sekä Parkoursport- ja Vauhtiviikarit- ryhmät. Aikuisille on ohjastusti mm. joogaa, pilatesta ja peruskuntoliikuntaa eri muodoissa. Lentopalloa ja sählyä voi pelata seuran harrasteryhmissä.

Alkuvuosina ollut ampumahiihto on jäänyt pois lajikirjosta. Hiihtokisoja järjestetään edelleen lapsille lumitilanteen niin salliessa. Juoksusta innostuneet lapset voivat kisailla maastajuoksukisoissa ja aikuiset Suvihölkässä. Se on Ahdon järjestämä juoksupahtuma osana Suvilystejä. Juoksuun voi osallistua puhtaasti kuntoilumielellä, mutta saa toki juosta myös kilpailun voitosta. Kaikki osallistujat palkitaan Ahto-mitalilla.

Seurassa on viimeisten vuosien aikana ollut noin 220–250 jäsentä. Suurin osa jäsenistä osallistuu myös toimintaan, mutta muutamia kannatusjäseniäkin löytyy. Jäsenmaksu ei ainakaan ole esteenä seuraan liittymiselle, se on vain seitsemän euroa.

Viimeiset kymmenen vuotta Ahdon puheenjohta-

jana toiminut Marika Lineri päätti seura-uransa viime vuoden lopussa. Lopettamispäätöksestään Marika kertoi seuran syyskokouksessa marraskuussa 2025 seuraavasti:

”On tullut aika päättää yksi matka, jotta syntyy tilaa uusille. Lähes 15 seuratyövuoden ja 10 vuoden puheenjohtajuuden jälkeen luovun paikastani Merimaskun Ahdon hallituksessa. Olo on haikea, tunteikas ja kiitollinen, mutta myös helpottunut. Rehellisyyden nimissä myönnän, että suurin syy lopettamiseen on innostuksen hiipuminen ja halu suunnata voimavarat johonkin muuhun. Kun seurasydämen syke alkaa laskea, on aika väistyä.”

En koe itsekkyyttä todetessani, että olen antanut seuralle paljon. Mutta, seuratyö se vasta onkin antanut minulle; paljon uusia kokemuksia ja onnistumisen hetkiä. Iloa ja merkityksellisyyden tunnetta. Olen tutustunut lukemattomaan määrään ihmisiä ja saanut uusia ystäviä. Osasta on tullut todellisia sydänystäviä. Seuratyö on myös opettanut ja näyttänyt yhdessä tekemisen voiman.”

Seuran uutena puheenjohtajana aloitti vuoden 2026 alusta Vili Lehto. Hallitukseen kuuluvat myös Markku Arvonen, Jenna Laamanen Johanna Laamanen ja Racel Sirola.

Myötätuulta Merimaskussa kysyi uuden puheenjohtajan mietteitä heti vuosikokouksen jälkeen.

Kuka olet ja mistä tulet?

Olen Vili Lehto, 40-vuotias perheenisä. Perheeseen kuuluu vaimo ja 6-vuotias Linnea. Olen syntynyt Hangossa, opiskelut veivät Turkuun ja maailmalle, kunnes muutimme Naantalin Kultarantaan ja sieltä Merimaskuun kolme vuotta sitten ja minusta tuli heti Ahdon jäsen ja tammikuussa 2025 aloitin hallituksessa. Vaikka hankolaisuus ei ole minusta poistunut, koen aina tulevani kotiin, kun ajan siltojen kautta kauniissa saaristomaisemissa Merimaskuun.

Mikä on suosikkilajisi?

Jalkapallo on ollut aina lähellä sydäntä. Aloitin 7-vuotiaana ja pelasin Hangon IK:ssa eli Hickenissä armeijaan asti. Tennis, Crossfit, laskuvarjoureilu ja polkujuoksu veivät kuitenkin huomion jalkapallosta, mutta kaikki

palloilulajit ovat edelleen suosikkejani.

Nykyään urheilu vie Kultarannan golfkentille, Impivaaran tenniskentille sekä sählyn pariin. Sählyä pelaan pari kertaa viikossa ja ohjaan myös nuorten palloilukerhoa Merimaskun koulun salissa.

Mikä on AHTO tulevina vuosina?

Ahto jatkaa yleisseurana tarjoten merimaskulaisille urheilu- ja liikuntapalveluita sekä järjestää tapahtumia lapsille, nuorille ja aikuisille. Pyrimme olemaan aktiivisia myös muiden paikallisseurojen kanssa ja säilyttämään 80-vuotisen historian mukaisen tärkeän roolin Merimaskussa. Vapaaehtoisvoimin tätä tehdään ja vapaaehtoiset ovatkin aina tervetulleita mukaan. Ahdolle on tärkeää, että etenkin lapset ja nuoret pääsevät urheiluharrastuksen pariin!

Pienen kylän pieni palokunta

Tiia Salo

Merimaskun VPK on merimaskulainen 86-vuotias yhdistys ja yksi Varsinais-Suomen hyvinvointialueen, eli Varhan kanssa sopimuksen tehneistä sopimuspalokunnista. Merimaskun VPK tuottaa pelastustoiminnan palveluja Merimaskun alueella, mutta paloauto liikkuu kaikkialle muuallekin mihin käsky käy.

Merimaskun VPK:ssa sopimuspalokunnan toiminta tarkoittaa vuosittain noin 30 hälytystehtävää, joista pääosa on rakennuspaloja, liikenneonnettomuuksia ja vahinkojen torjuntatehtäviä. Lisäksi on lähes viitisenkymmentä harjoitusta, kursseja, turvallisuusviestintätapahtumia ja muuta oheistoimintaa. Jokainen jäsen osallistuu toimintaan vapaaehtoisesti, sitoutuen kuitenkin yhteisiin tavoitteisiin ja antaen omaa vapaa-aikaansa sekä osaamistaan yhteiskunnan hyväksi. Viikkoharjoituksissa harjoitellaan hälytystehtävillä vaadittavia taitoja ja ennen kaikkea ylläpidetään olemassa olevaa osaamista. Lisäksi on runsaasti mahdollisuuksia koulutautua erityistehtäviin, kuten savusukeltajaksi tai pintapelastajaksi. Merimaskussa pelastustoimen erityispiirteensä tuo myös Otavan saarta ympäröivä meri. Paloasemalla onkin vene meritoimintaa varten.

Merimaskun VPK:n toiminta oli joskus hiipumassa, mutta viime vuosina toimintaa on saatu kehitettyä ja uusia jäseniä on löytynyt. Tällä hetkellä palokuntaan kuuluu 14 jäsentä, joista kolme harjoittelijaa toimii hälytysosastossa. Olemme myös herätelleet nuorisotoimintaa Merimaskussa asuville nuorille. Koska palokunnan nykyiset tilat eivät sitä mahdollista Merimaskussa olemme tehneet yhteistyötä Rymättylän VPK:n kanssa. Merimaskusta järjestetään kuljetus harjoituksiin Rymättylään ja takaisin. Nuori-

so-osastotoiminta on tarkoitettu 10–16-vuotiaille lapsille ja nuorille. Mukaan voi tulla koska vaan!

Merimaskun alue kasvaa ja kehittyä, ja asettaa uusia vaatimuksia pelastustoimelle. Samaan aikaan hyvinvointialue tarkastelee paloasemaverkostoaan ja muutamissa Merimaskun kokoisissa kylissä palokuntatoiminta onkin vaakalau-

Merimaskun VPK:n kalusto

RVS 331 pelastusyksikkö

- Scania P340, vuosimalli 2006
- Säiliötilavuus 2800 litraa
- Rosenbauer NH30 takapumppu
- 1+5 henkilöä
- Pelastuskalusto yleisimpiin pelastustoimen tehtäviin

RVS 337

miehistönkuljetusyksikkö

- Mercedes-Benz Vito2, vuosimalli 2008
- 1+8 henkilöä
- Kaluston ja miehistön kuljettamiseen sekä veneen siirtämiseen

RVS 3382 vene

- Master 500
- Yamaha 50 hp perämoottori
- 1+3 henkilöä
- Kalusto saaripalojen sammuttamiseen

dalla. Me haluamme varmistaa, että palokunta Merimaskussa säilyy ja kehittyä, joten nyt on aika liittyä paikalliseen palokuntaan: Haemme toimintaamme mukaan uusia jäseniä! Ei tarvitse olla aiempaa kokemusta – huolehdimme koulutuksesta ja varustamisesta.

Jos haluat olla mukana ylläpitämässä Merimaskun turvallisuutta osana kokonaisturvallisuutta, liity mukaan toimintaamme!

Kirjoittaja on Merimaskun VPK:n pelastusryhmänjohtaja, palokunnan hallituksen jäsen sekä rahastonhoitaja.

Iso-Tammisista Turun päättäjäksi

Kristiina Hellstén

Jorma Hellstén, jota vanhan merimaskulaisen tavan mukaan kutsuttiin Tammisten Jormaksi, täytti 75 vuotta marraskuussa 2025. Ilahduttaakseni puolisoani, päätin kirjata muistiin tietoja Jorman lapsuuden ympäristöstä Merimaskun Iso-Tammisen saaresta ja elämästä siellä sekä tarinan siitä, mitä sitten seurasi. Tarinasta syntyi kirja Iso-Tammisista Turun päättäjäksi.

Iso-Tamminen – saari Merimaskussa

Iso-Tammisen saari sijaitsee Merimaskussa noin 8 km Naantalin keskustasta Askaisiin päin. Saareen on matkaa Lierannan kylän rannasta 1,2 km, joka kuljetaan veneellä ja talvella kelirikkoaikaa lukuun ottamatta jalan, potkukelkalla tai nykyisin mönkijällä. Saari on kooltaan noin 9 hehtaaria ja sen luonto on monimuotoinen. Siellä on ollut aikanaan vain kaksi vakituiseen asumiseen tarkoitettua taloa, joista toinen oli Jorman koti, Tamminen.

Tammisen 1800-luvun lopulla rakennettu tupa, navetta ja maakellari ovat vielä lähes alkuperäisessä asussaan. Vajasta löytyy savusauna, mutta rantapuoti, ”rantapuori”, rakennus, jossa säilytettiin kalastustarvikkeita, purettiin 2000-luvun alkupuolella.

Tamminen on paikallisesti ja rakennushistoriallisesti mielenkiintoinen kohde, todetaan Merimaskun kulttuurimaisema ja vanha rakennuskanta (Kupila S.1996) -teoksessa. Tämä oli ympäristö, josta Jorma Hellstén ponnisti maailmalle.

Saaresta koulutielle

Jorma kävi seitsemän luokkaa Merimaskun kirkonpiirin kansakoulua vuosina 1958–1965. Alakoulussa 1–3 luokilla opettajana oli Nora Västilä ja yläkoulussa 4–7 luokilla Yrjö Västilä. Todistuksen arvosanat ovat tyydyttäviä ja hyviä lukuun ottamatta laulua, jonka opettaja arvioi vain vitosen arvoiseksi. Koulussa Jorma oli kiltti, aika hiljainen oppilas. Hän ei kiusannut tyttöjä, muistelee entinen koulukaveri.

Koulunkäynti oli Jormalle tärkeä asia, josta oli huolehdittava. Häntä ei haitannut, että piti herätä aikaisin ehtiäkseen kouluun. Koulumatka kun oli vaativa: ensin kilometri soutaen, hiihtäen tai potkukelkalla mantereen puolelle, sitten kilometri kävellen tai pyörällä maantien varteen, josta sitten 5 km taksilla tai linja-autolla koululle. – Jos hän joskus huonolla säällä halusi jäädä kotiin, totesi äiti Toini topakasti: ”Kaffe on keitetty, vaatteet päälle ja menoksi!”

Isä osti Lammasluodon huutokaupasta Jormalle puuvanteisen miesten polkupyörän, jolla voi opetella saaresta ajamaan. Kuva: Reima Orvasto.

Syksyisin, kun meri jäätty, merkasi isä Eino katajan oksilla pienelle koululaiselle turvallisen reitin jäällä kulkemiseen. Kelirikkoaikana, joka tuolloin kesti viikosta kahteen, Jorma oli evakossa Kaksosten Itätalossa. Myös Maire-serkku työskenteli Kaksosissa ja Jorma sai nukkua yläkerrassa hänen huoneessaan. Jorma muistelee lämmöllä huolenpitoa, jota sai tuolloin osakseen. ”Jos joskus ehtoolla vaivasi koti-ikävä ja tuhisin sängyssä, toi Lea-emäntä minulle karkkia ja sitten nukahdin.”

Seitsemännen luokan jälkeen Merimaskun oppilaille oli tarjolla vain lyhyt kurssimuotoinen kansalaiskoulu. Jorma ja kaverit olivat kuulleet, että Rymättylän lapset pääsivät vuodeksi kansalaiskouluun. Niinpä pojat menivät Merimaskun kunnansihteeri Greta Kivisen puheille ja ehdottivat, että pääsisivät samalla tavalla vuodeksi kansalaiskouluun. Kunnanhallituksen päätöksellä tämä järjestyikin. – Taisi olla enne poliittisen vaikuttajan urasta!

Koulumatka piteni, koska kansalaiskoulu sijaitsi Raision Pasaalassa. Nyt oli mentävä soutumatkan lisäksi 8 km mopolla Ruusumon kaupalle asti, jonka ohi Rymättylän linja-auto kulki. Täälläkin oli ystävällistä huolenpitoa, kun Ruusumon mamma huuteli ikkunasta: ”Tule poika kaffel, kun olet jo niin pitkän matkan tullu.”

Kansalaiskoulun Jorma aloitti teknisellä linjalla, mutta siirtyi pian rehtorin ehdotuksesta kaupalliselle linjalle. Arveltiin, että se olisi sopivampi ja näin olikin. Hän jatkoi opintoja Raision Kauppaoppilaitoksessa 1966–1968 ja suoritti merkantin tutkinnon.

Koti oli köyhä ja se opetti rahan merkityksen. Jo kansakoulussa opettaja sanoi, että on niin köyhästä kodista, ettei voi mennä oppikouluun. Merkantin opintoja varten haettiin sitten Merimaskun sosiaalilautakunnalta apurahaa ja opintolainaa. Kolmena kesänä Jorma oli kesäpoikana Turun Osuuskaupan Merimaskun myymälässä, josta sai pientä palkkaakin.

Töissä ja päättäjänä

Koulun jälkeen olivat vuorossa armeija, perheen perustaminen ja työura, josta 36 vuotta VR:llä. Työhön liittyivät monet ammattiyhdistysliikkeen luottamustoimet, joiden kautta Jorma ohjautui politiikkaan. Hänet valittiin vuonna 1989 Turun kaupunginvaltuustoon, jossa oli valtuutettuna lähes 30 vuotta. Hän toimi lukuisissa Turun kaupungin keskeisissä luottamustoimissa mm. kaupunginhallituksessa, satamalautakunnassa ja kaupunkisuunnittelu- ja ympäristölautakunnassa ja oli ehdokkaana myös eduskuntavaaleissa 1995 ja 1999, muttei

tullut valituksi. Aktiivisuus ammattiyhdistyksessä ja kuntapolitiikassa poiki myös monia muita merkittäviä luottamustoimia.

Kokemukset saaresta asumisesta antoivat hyvän lähtökohdan myöhempään elämään, halun oppia. Kaikki ei ollut köyhässä kodissa valmiina, piti olla sitkeä ja pärjätä omillaan. Nämä ominaisuudet tukivat Jormaa hänen lähtiessä rohkeasti niin työelämään, politiikkaan kuin lukuisiin muihin erilaisiin, pitkäkestoihin luottamustoimiin. – Jorman sanonta ”Saariston jätkät eivät palele!” on hyvä osviitta meille muillekin.

Savusaunan eteisessä voi ihailia ja ihmetellä esineitä eri aikakausilta. Kuva: Reima Orvasto.

Pyhän Mikaelin kirkko 300 vuotta

Visa Auvinen

Merimaskun ensimmäinen kirkko

Merimasku kuului seurakunnallisesti Maskuun aina vuoteen 1577, jolloin alue liitettiin Naantalın seurakuntaan. Vuonna 1648 Merimaskun alueesta tuli Naantalın seurakunnan kappeli. Samana vuonna merimaskulaiset rakensivat oman, Merimaskun ensimmäisen kirkon, rakennusmestarina mainitaan "Simo". Kirkon paikkaa tuolloin valittaessa oli tapana, että se olisi pitäjän suurimman talon mailta, korkealla paikalla ja että kirkkoon voitaisiin helposti tulla vesitse. Siten kirkko ja hautausmaa saatiin Tamsaaren tilan maista. Tästä kirkkorakennuksesta on jäänyt kovin vähän tietoa. Se oli hirrestä rakennettu nk. pitkäkirkko. Ainoa varsinainen piirros siitä on istumajärjestys vuodelta 1699, josta näkyy ainakin suunta-antavasti kirkon pohjakaava.

Suuri Pohjan sota 1700–1721 osaltaan vaikutti siihen, että merimaskulaisilla ei ollut voimia eikä varoja pitää kirkkoaan kunnossa – rakennusta ei enää kannattanut kunnostaa vaan päätettiin rakentaa uusi kirkko.

Pyhän Mikaelin nimikkokirkko valmistuu 1726

Uusi kirkko rakennettiin siten, että alttariosa tuli samalle paikalle kuin missä se oli ollut vanhan kirkon aikana. Kirkon rakentaja oli Merimaskun Killaisten isäntä Kaarle

Jaakonpoika salvuumieherineen. Työ valmistui ennen kesäkuun loppua 1726. Kirkko vihittiin Mikkelin päivänä 29.9.1726 ja se sai nimekseen Mikko.

Sekä vanhan että uuden kirkon lattian alle haudattiin vainajia aina vuoteen 1803, jolloin rakennettiin ensimmäinen kiinteä lattia. Vainajat lattian alta siirrettiin kirkkomaalle vuonna 1954.

Kirkkoa on korjattu sen kolmisataisen historian aikana lukuisia kertoja. Näyttävimpiä niistä ovat olleet pääsisäänkäynnin teko 1781 sekä ulko- ja sisälaudoitus 1833. Peruskorjaus vuonna 1954 oli laaja ja kirkon sisäinen ilme muuttui huomattavasti; mm. seurakuntalaisten penkit uusittiin. Sisälaudoituksen maalasi alkujaan 1850 mynämäläinen C. Grönholm "marmorointimenetelmällä". Samanlaista kirkon kaikki sisäseinät kattavaa maalaustyötä ei tiettävästi Suomessa ole muualla toteutettu. Maalauksen uusivat vuonna 1954 merimaskulaiset Oskar Kanerva ja Åke Lunden.

Uusin suurehko kunnostustyö toteutettiin vuonna 2020. Silloin maalattiin punamullalla kirkko, tapuli, Maskulinin kappeli ja hirsiaita läpikäytävineen, kirkon ikkunat uusittiin, tapulin huipputanko uusittiin, rakennusten helmalautoja vaihdettiin uusiin, hirsiaidan portteja uusittiin ja kirkossa poistettiin etummainen penkkirivi.

Kun vanha kirkkorakennus ei varsinaisesti tuhoutunut, sen osia, sisustusta ja esineistöä voitiin siirtää uuteen kirkkoon. Näyttävintä ajalta on saarnastuoli. Se valmistui

1658 ja oli käytössä vuoteen 1857. Silloin hankittiin keräysvaroin uusi, joka oli käytössä vuoteen 1954. Silloin tapulin alakerrassa säilytettyä ollut alkuperäinen tuoli kunnostettiin nykyiseen asuunsa.

Alkujaan kirkon alttaripäädystä oli ikkuna, jonka yläpuolella oli vuonna 1746 lahjoitettu maalaus. Vuonna 1913 alttariseinälle hankittiin – taas keräysvaroin – suuri alttaritaulu. Teos on naantalilaisen kuuromyöksen taiteilijan Sävele Angervon tekemä jäljennös Eero Järnefeltin työstä "Jeesus ja veteen vajoava Pietari". Angervolla oli vammansa vuoksi lupa jäljennösten tekoon tunnettujen taiteilijoiden teoksista. Kun päätyökkänä 1954 taas avattiin, alttaritaulu siirrettiin Rukoushuoneelle ja sieltä vuonna 1983 valmistuneen Seurakuntasalin seinälle.

Tynnyriholvatun kirkkosalin kattoon kiinnitetyt vanhat kynttilävalaisimet ovat yhtä lukuun ottamatta merimaskulaisten lahjoituksia. Vanhin kynttiläkruunu on eteläisellä käytävällä. Siihen raapustetun tekstin mukaan sen ovat "kirkon kaunistukseksi lahjoittaneet nuoret miehet vuonna 1663". Valaisimen rakenne viittaa siihen, että kynttiläliikö olisi tuontitavaraa.

Kirkkolaiva on noin vuodelta 1820. Sen tekijä on merimies Johan Talander, joka on tehnyt samanlaisia laivoja ainakin kahteen muuhun kirkkoon.

Alttarialueen pohjoisella seinällä olevan kaappikellon tekijät ovat merimaskulaisia. Alkujaan sen on tehnyt Matti Vasu vuonna 1785

Merimaskun kirkko ja hautausmaa vuonna 1917. Kuva: Merimasku-Seuran arkisto.

Merimaskun kirkko, tapuli, hautausmaa ja Maskulinin kappeli syksyn 2025 väreissä. Kuva: Visa Auvinen.

ja sen on peruskorjannut Henrik Lindquist 1820-luvulla.

Peruskorjauksen 1954 aikana rakennettiin kirkon viereen lämpökeskus, josta johdettiin lämpökanaali kirkkoon. Uuneja ei enää tarvittu. Sitä ennen jumalanpalvelukset talvipakkasilla oli pidettävä Rukoushuoneella.

Vuoden 1954 peruskorjauksen arkkitehti oli Lauri Sipilä ja vastaava rakennusmestari Veikko Veistinen.

Kirkkosalissa käytettiin harmoniaa tai vastaavaa aina vuoteen 1896. Tuohon aikaan pohdittiin, kumpi olisi merimaskulaisille tärkeämpää, kansakoulu vai urut – urut voittivat, mutta vain muutamalla vuodella. Toiset urut asennettiin 1954 ja nykyiset 1997.

Kirkoissa oli aikoinaan virallisia istumajärjestyksiä. Tavallisesti istumarivit oli määritetty talojen mukaan, naiset saarnastuolin puolella. Kirkon hyväntekijät eli lahjoittajat saivat käyttöönsä penkkirivit lähempänä alttaria ja joissakin tapauksissa erillisellä maksulla myös sakastin yläpuolella olevan naistenparven eturivistä. Vanhasta kirkosta on säilynyt siis yksi ja uudesta kirkosta kaksi istumajärjestyksiä.

Kellotapulit

Ensimmäinen kellotapuli rakennettiin tiettävästi vuonna 1653, vuonna 1648 oli kirkolle lahjoitettu ensimmäinen kirkonkello. Tapulin rakentaja oli taas Simo. Vuonna 1768 kirkon päättäjät totesivat, että vanha tapuli on täyttänyt tehtävänsä ja on rakennettava uusi. Nykyinen tapuli eli kastari valmistui 1769, rakennusmestarina kirkon lukkari Juha Lindmark. Siinä on nyt kaksi kelloa, isompi vuodelta 1696 on tehty Turussa, ja pienempi 1734 Tukholmassa. Ensimmäinen kello on siis kadonnut.

Tapulin ensimmäisessä kerroksessa on pienimuotoinen museo, johon on kerätty mm. hautausmaalla ja kirkon alueella käytettyjä työkaluja.

Hautausmaat

Kirkon ulkopuolella oleva hautausmaa syntyi samanaikaisesti kirkkorakennusten myötä. Niitä on aikojen kuluessa laajennettu. Uuden kirkon myötä hautausmaan ympärille rakennettiin hirsiaita, joka uusittiin 1995. Ensin hirsiaidan läpi kuljettiin tapulin alakerran kautta.

Aitaan tehtiin aikojen kuluessa useita portteja ja hautausmaan eteläiseen kärkeen 1700-luvun puolivälissä läpikäytävä eli porttihuone. Vanhalla hautausmaalla on hajatietojen mukaan ollut kolme muurihaudaus, joista tarkempi tieto on kadonnut. Vanha hautausmaa kävi vähitellen ahtaaksi ja vuonna 1994 perustettiin vanhan hautausmaan viereen uusi.

Vanhalla hautausmaalla on Maskulinin kappeli. Se on rakennettu 1700-luvun puolivälissä. Kappelin seinälle kiinnitettiin Merimaskun seurakunnan ja Merimasku-Seuran yhteistoimin vuonna 2022 laatta, jossa kerrotaan kappelarakennuksen alla olevaan hautaholviin siunatuista henkilöistä: ”Merimaskun kirkon lukkari Erik Johan Maskulin ja puolisonsa Maria Matintytär sekä heidän läheisensä.”

Sotien sankarivainajia muistetaan sankarihaudoilla, joissa on 15 merimaskulaisen ja kahden Karjalan evakon muistokivet. Patsaan on veistänyt taiteilija Viljo Aalto vuonna 1952. Lisäksi hautausmaa-alueella on Karjalaan jääneiden muistokivi, sotaveteraanien muistokivi ja muualle haudattujen muistokivi.

Turkistarhan Tuulikki

Kaija Roiha ja Anne-Maj Palmgren

Istahdimme Kollolan Sadonkorjuumarkkinoilla Tuulikki Hilakarin kanssa samaan kahvipöytään. Tuulikki puhkesi tarinoimaan lapsuudestaan, jonka hän on viettänyt aivan Kollolan naapurissa. Hänen kotitalonsa oli Paavolan Turkistarha (kuva) nykyisen Kotiahontien varrella. Talo on siellä edelleen, asukkaat vain ovat vaihtuneet. Näin Tuulikki kertoi:

Synnyin kotona marraskuussa 1944. Perheeseen kuului myös kaksi vanhempaa sisarusta. Myös äitini oli syntyperäinen merimaskulainen. Hän syntyi Akkolan kylän Niemelän torpassa, joka kuuluu Merimaskun mantereenuoleiseen osaan. Kaikki lapset osallistuivat minkkitarhan töihin, lähinnä minkkien juottamiseen ja juoma- ja ruokakuppien puhtaana pitämiseen. Kesäaikana raikasta vettä tarvittiinkin jopa viisi kertaa päivässä. Minulla oli pieni 2 ½ litran kannu ja sitä saikin olla täyttämässä usein. Sinä päivänä olin ylpeä, kun jaksoin käyttää 5 litran kannua. Myöhemmin saatiin avuksi vesiletkut ja työ helpottui kovasti.

Kesäaikaan minkkejä kuitenkin oli tuhansia ja myös jonkin verran supikoiria. Tarhan töiden lisäksi käytiin myös sukulaisten ja ystävien sokerijuurikas- ja kurkkupelloilla. Toki aikaa jäi myös leikille pihalla, kallioilla ja metsässä. Uimassa käytiin läheisen kaupan rannassa. Meren rantaan sai mennä vain aikuisen seurassa.

Kevätalvella pestiin aina iso valkopyykin saunan 300 litran padassa. Saavi laitettiin vesikelkkaan ja pyykki menttiin viruttamaan järvelle avantoon. Ei sinne kukaan pudonnut, mutta olihan se nyt ajatellen aika hurjaa. Pyykit ripustettiin sitten ulos keväthankien valkaistaviksi.

Turkistarhalla

Kuusiaidan erottamana naapurissa oli enoni omistama Kanervan turkistarha. Minkkien ruokana oli pääasiassa teurasjätettä, jota haettiin Turusta Lounais-Suomen Osuusteurastamosta. Monesti olin isän mukana. Silakkaa haettiin paikal-

Tuulikki Hilakari. Kuva: Kaija Roiha.

lisilta kalastajilta. Lisäksi ruokaan lisättiin monenlaisia vitamiineja ja hivenaineita. Ruuan piti olla hyvin monipuolista, jotta turkista tuli tuuhea ja kiiltävä.

Minkit poikivat huhti-toukuussa ja laitettiin nahoiksi marras-joulukuussa. Siihen työhön osallistui koko perhe ja lisäksi muutamia ”sesonkityöläisiä”. Isälläni oli hyvä värisilmä ja hän olikin usein Helsingissä lajittelemassa nahkoja huutokauppaa varten. Silloin tarhalla oli jo kaksi vierasta työntekijää.

Maitoa haettiin Kollolan Annalta sen jälkeen, kun omasta lehmästä oli luovuttu. Kerran sieltä tullessani pyysin äitiä keittämään samantyyppistä ”läpivelliä” kuin Anna-tätikin. Aikansa ihmeteltyään äidin piti soittaa Annalle ja kysyä, mitä maidonhankijalle oli tarjottu. Makaroonivelliähän se oli, hyvältä maistuu vieläkin. Anna oli aina ystävällinen ja piti kovasti lapsista, muistelen häntä lämmöllä.

Kerran kesässä tehtiin retki Helsinkiin ja käytiin mm. Korkeasaarella. Matkan kohokohtia oli ”taivasmäen” päällä levähdyspaikalla nautitut munkit ja Pommac. Kuuluu edelleen herkuttelun suosikkeihin. Kesäisiin retkiin kuului myös tutustuminen Louhisaaren kartanoon.

Jatkuu seuraavalla sivulla

Paavolan turkistarha. Kuva on Tuulikin albumista.

SOITIN ASEMA

”hyvän fiiliksen musakauppa”

Hemmon Kuljetus

Vahvaa tekemistä vuodesta 1981

Jatkoa edelliseltä sivulta.

Koululaisesta merkonomiksi

Koulunkäynnin aloitin ”vanhassa” koulussa, joka lähes näihin päiviin asti on toiminut terveystalona. Siellä kävin ensimmäisen vuoden, kunnes valmistui uusi komea koulu, jossa kävin kansakoulun loppuun. Lähdin Turkuun kouluun ja töihin 14-vuotiaana. Valmistuin merkonomiksi ja aloitin työuran ohjelmoijana ja ATK-suunnittelijana (nykyään puhutaan koodauksesta ja IT-suunnittelusta).

Olen aina tehnyt vapaaehtoistyötä eri sektoreilla, tällä hetkellä Raision seurakunnan Tasalan Kamarissa. Olen kulkenut Lapissa kymmeniä vuosia sekä hiihtämässä että ihailmassa ruskaa tai kaamosta. Olen saanut matkustella mm. eri puolilla Eurooppaa, Kiinassa, Fär-saarilla, Islannissa, Baltialla, Grönlannissa. Raisioon muutin jo lähes 60 vuotta sitten ja asun siellä edelleen.

Turkistarha myytiin 1981 ja toiminta lopetettiin uuden omistajan toimesta muutamia vuosia myöhemmin. Vanhemmat rakennuttivat samalle tontille kallion päälle uuden talon ja asuivat siellä kuolemaansa asti.

Merimaskussa käyn edelleen lähinnä hautausmaalla, jossa on omien vanhempieni ja molempien isovanhempieni haudat. Käyn satunnaisesti myös joissain tapahtumissa, esim. teatterissa käyn joka kesä.

NAPAKKA – Saaristomeren parhaaksi

Toteutettu kosteikko, Karhujärvi kesällä 2022. Kuva: WWF, Valuta-hanke.

Merimaskulaiset tietävät, mikä on puhtaan ja elinvoimaisen Saaristomeren merkitys. Se on osa identiteettiämme – elinympäristömme ja monille myös toimeentulon lähde.

Saaristomeren ja koko Itämeren tilaa on tuskailltu jo vuosikymmeniä. On käynnistetty lukuisia hankkeita ja ohjelmia sekä annettu jyrkeitä lausumia. Meremme rehevöitymisen syyt tiedetään, samoin keinot tilanteen parantamiseksi. Miksi siis

yhä kärsimme sameista ja sinilevän värjäämistä uimavesistä?

Nyt saa riittää!

Olin jälleen kuuntelemassa tilaisuutta, jossa lopputulema tuntui olevan, ettei mitään voida tehdä: ei ole rahaa ja haaste on liian suuri. Ja nekin hankkeet, jotka oli jo käynnistetty, kaatuivat mielestäni mitätöimisiin pikkuseikkoihin. Tästä turhautumisesta syntyi päätös ryhtyä tekemään sitä kuuluisaa jotain.

Tyypillinen laskuoja suoraan pelloilta mereen. Merimaskun Iskola tammi-kuussa 2025. Kuva: Pertti Arvonen.

Asun kahden laskuojan välissä. Molemmissa on joutilasta jättömaata ennen merta ja koneita-kin löytyy muutoksen tekemiseen.

Mutta miten edetä?

Ajatukseni oli luoda maanomistajille matalan kynnyksen mahdollisuudet toteuttaa vesienhallintaratkaisuja omille maille niin, etteivät arvokkaat ravinteet ja vesi päädy pelloilta suoraan mereen. Päätin itse sitoutua toteuttamaan suvun ja osin naapurienkin maille 2-4 kohdetta. Lisäksi tunnistin pelkästään Merimaskun Iskolassa 12 potentiaalista laskuojaa, joihin suunnitellut ratkaisut sopisivat.

Ilokseni huomasi, ettei ajatus ollut vain omani: naapurit ja etenkin paikalliset viljelijät innostuivat hankkeesta. Tämän aktiivisen iskuryhmän voimin saimme myös kaupungin johdon ja virkamiehet idean taakse sekä alan ammattilaiset muokkamaan hakemusta ELY-keskukselle. Näin syntyi NAPAKKA-hanke.

NAPAKKA on Naantalın, Paimion ja Kaarinan yhteinen hanke valumavesien hallintaan. Tukihakemus jätettiin ELY-keskukselle marraskuun lopulla, ja päätöstä odotetaan kesäkuussa 2026. Hyväksyttynä hanke mahdollistaa ELY:n 70-prosenttisesti tukemat, ammattilaisten suunnittelemat ja maanomistajalähtöisesti toteutetut konkreettiset toimet peltojen ja metsien valumavesien hallintaan. Loppu 30 % katetaan hankemusten jättävien kaupunkien toimesta, ja myös talkootyö lasketaan omavastuuosuuteen.

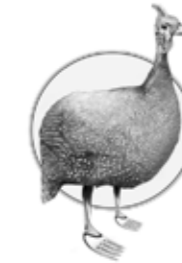
Hankkeen kesto on kaksi ja puoli vuotta ja kokonaisbudjetiksi on arvioitu noin 600 000 euroa. Onnistuneen toteutuksen myötä hanke uskotaan saatavan myös jatkumaan.

Tavoitteena on rakentaa muun muassa kosteikkoja, kastelualtaita, tulvavalleja ja pintavalutuskenttiä. Toteutuksen tueksi palkataan hankekoordinaattori, ja suunnittelusta vastaavat Valonia sekä Lounais-Suomen vesi- ja ympäristötutkimus Oy (LSVSY). Alkuperäiselle ajatukselle uskollisena mukana on yksi periaate: nyt todella kaivetaan ja tehdään aito muutos.

Kutsumme kaikki mukaan, kun hanke saa hyväksynnän!

Pertti Arvonen
kunta-aktiivi ja kaupunginvaltuutettu

PITOPALVELU JJ DE NIER FOOD EXPERIENCE

www.jjdenierfood.com

040 485 7717

KALASTUSPALVELUT Jani Ollikainen

Kalastusopas - Fishing guide

Tel. +358 45 126 9334

jani@buster.fish

Yamaha Pro Fishing Team

www.facebook.com/pg/kalastuspalvelut

UUTTA!

Naantalın suutarin palvelut laajenivat

Kenkähotelli avoinna

Suutariesteri
Henrikinkatu 2, Naantali
050-5250052

Mökkitalkkari Jorma

Mökin ja kodin talonmiespalvelut

- Tarkastuskäynnit
- Nurmikon leikkuu
- Pienet remontit
- yms. mihin mökilläsi tai kotonasi tarvitset apua

mokkitalkkari.jorma@gmail.com

puh. 0500 791 017

Telkkäpariskunta. Kuva: Reima Orvasto

Liity "Autetaan saariston lintuja" -Facebookryhmään.

Uuttuja ja pesäsuojia saariston linnuille

Reima Orvasto & Ursula Hyrkkänen

Telkän, isokoskelon ja haahkan pesimäkannasta Euroopassa huomattava osa pesii Suomessa, saaristoissa ja järvillä. Siinä missä telkkä ja isokoskelo ovat koko Suomen asukkeja, haahka suosii avoimia merialueita ja ulkomerta. Erityisesti haahkan kanta on merkittävästi taantunut viime vuosikymmeninä. Arkipelagia-seuran Uuttuhanke pyrkii edistämään näiden lintujen pesinnän onnistumista.

Arkipelagia-seura on vuonna 1992 perustettu järjestö, jonka toiminnan painopiste on Saaristomerellä. Seuran tarkoituksena on edistää Saaristomerren alueen ympäristön hoitoa ja suojelua sekä vaalia Saaristomerren kulttuuria. Lisätietoa seuran toiminnasta voi lukea osoitteesta www.arkipelagia.fi.

Uuttuprojekti

Telkät ja isokoskelot etsivät pesäpaikakseen suuren puunkolon, joita on niukasti tarjolla. Molemmat näistä linnuista ottavat mielellään käyttöönsä uutun, kookkaan linnunpöntön.

Arkipelagia-seura on teettänyt satoja puupötkelöistä sorvattuja uuttuja, joita on jaettu lähinnä Turunmaan saariston kyläsaarille Houtskarissa, Korppoossa ja Iniössä. Paikalliset asukkaat, mökki-

läiset ja vapaaehtoiset luontoihmiset ovat sijoittaneet niitä maastoon ja huolehtivat niiden ylläpidosta.

Merikotkat ovat alkaneet saalistaa poikasten lisäksi myös naarahaahkoja. Kun naaras on haudontakautta varten lihottanut itsensä, niin se on kömpelönä lintuna helppo saalis. Koiraat ovat sen sijaan paljon ketterämpiä selviytymään. Esimerkiksi soidinmenojen aikana tämä epäsuhta näkyy siten, että naarasta saattaa ahdistella iso liuta koiraita.

Haahka tekee pesänsä maassa olevaan painaumaan, jossa se on alttiina metsästäville merikotkille. Haahkojen pesäsuojien rakentamista on kokeiltu Arkipelagia-seurassa vuodesta 2017 alkaen. Uuttuhankkeessa on tehty erilaisia pesäsuojan malleja ja testattu sijoittelua luodoille. Tavoitteena on suojata hautovia haahkoja. Tulokset eivät vain ole olleet kovin rohkaisevia.

Suojellakseen poikasiaan saalistajilta, naaraat toimivat muutaman emon parvissa, jossa ne hoitavat yhdessä jälkeläisiään. Koiraat sen sijaan jättävät perheensä naaraiden huostaan.

Osa saaristolaiskulttuuria

Aikanaan haahkan untuvaa kerättiin lämpöeristeeksi. Haahkan latinan-kielinen nimikin, *somateria mollissima*, viittaa vapaasti suomennettuna pehmeään kehon villaan.

Lintujen munat ovat olleet saaristolaisille tärkeä ravinnon lähde. Munat kerättiin heti muninnan alkuvaiheessa, jolloin lintu saattoi munia kadonneitten tilalle uudet munat. Nykyisin luonnossa elävien lintujen munien kerääminen on lailla kielletty.

Uutut ovat oleellinen osa suo-

malaista kulttuuria ja rantamaisemaa sekä järvillä, että merenrannoilla.

Uuttuja myös Merimaskuun

Arkipelagia-seura on sopinut yhteistyöstä Merimasku-Seuran kanssa. Merimaskulaisilla ja sen kesäasukkailla on nyt mahdollisuus käydä noutamassa omalle rannalleen uuttu.

Uutun haltijalta pyydetään yhteystiedot ja tiedot uutun sijainnista Saaristomerren alueella. Tarkoituksena on myös seurata pesinnän onnistumista vuosien mittaan. **Uuttuja jaetaan Kollolassa sen aukioloaikoina.** Uuttujen pesinnästä voi lähettää tietoja osoitteella: arkipelagia@gmail.com.

Sopiva paikka uutulle

Uutulle etsitään sopiva puu läheltä vesistöä. On parasta valita puu jonkin matkan päästä rantaviivasta, jotta rantoja kiertelevä minkki ei pesää huomaisi. Uuttu on hyvä sijoittaa 2–3 m korkeuteen, jonne hyvin ulottuu tikapuilla, suuaukon tulisi osoittaa rantaan päin. Tärkeätä on laittaa uutun pohjalle n. 15 cm kerros pehmikkeitä: sahanpuruja, sammalia tai lahoppua. Ilman niitä ei uuttuun ole odotettavissa asukkaita. Emo lisää pehmikkeiden päälle untuvia, joilla se peittää munat pois-

Uutut on valmistettu ainutlaatuisella uuttusorvilla, joka on saanut nimekseen Palokärki. Kuvassa uuttujen valmistaja ja legendaarinen lintujen rengastaja Kari Hiivola. Kuva: Reima Orvasto.

tuessaan pesästä.

Uutun edessä tulee olla riittävästi avointa tilaa, jotta vauhdilla kotiin tulevalla telkällä tai koskelolla on selvä reitti perille. Isokoskelo on erityisen kömpelö lentäjä ahtaissa väleissä. Jos linnun suunnistus uutun reikään ei mene ihan kohdalleen, tulee linnun pystyä jatkamaan jonkin matkaa lentoaan turvallisesti törmäämättä viereisiin puihin tai pensaisiin.

Sijoituspaikkaa harkitessa on hyvä ajatella poikasten lähtöuutusta. Ulos hyppäävien poikasten reitin tulee olla selvä, ei oksia edessä eikä kivikkoja alla. Uuttu on hyvä sijoittaa varjoon tai puolivarjoon, jolloin kesän kuuma auringonpaiste ei liikaa kuivata sitä.

Uutun alla on hyvä olla tasaista maastoa. Poikaset hyppäävät pesästä jo seuraavana päivänä kuoriutumisen jälkeen ja suuntaavat emonsa saattamana kohti rantaa.

Entisaikanaan merimaskulaiset ovat käyttäneet haahkakoirasta nimeä kalkas ja naaraasta haha. Kuvassa neljä koirasta ja yksi naaras. Kuva: Reima Orvasto

Keskus... Yhdistän!

Leo Salonen

Otsikon sanat ovat varmasti monelle varttuneemmalle lukijalle tuttuja ajoilta, jolloin puhelut yhdistettiin käsivälitteisesti. Tuolloin lähes joka kylässä oli oma puhelinkeskus eli "sentraali", jota useimmiten naispuoliset puhelunvälittäjät, "sentraalisatrat" hoitivat.

Kun keskuksot automatisoitiin, jäivät käsivälitteiset keskuksot romuttumaan ja hävisivät ajan myötä teille tietymättömille, kun niiden historiallista arvoa ei ymmärretty, eikä niitä ole enää kovin montaa jäljellä. Näin kävi myös täällä Merimaskussa, kun viimeiset kyläkeskuksot poistettiin käytöstä 1960-luvun alussa.

Kun Merimasku-Seura sai hallintaansa Kollolan torpan, jossa oli toiminut käsivälitteinen keskus, ja kun vielä kuin ihmeen kaupalla löytyi yksi vanha 50-paikkainen "sentraali", heräsi ajatus keskuksen entisöinnistä museokäyttöön arvoiseensa ympäristöön. Entisenä puhelinasentajana innostuin asiasta ja keskusvanhuksen ehostus alkoi.

Entisöintityö

Törmäsin heti ongelmaan – keskuksesta puuttui oleellisia osia, kuten "luuri" ja joitakin nauhoja tulppineen ja painoineen. Puhelun yhdistämiseen tarvittiin nauhapari, jonka päissä olevat tulpat kytkettiin haluttuihin numeropaikkoihin. Painot vetivät nauhat takaisin pöydän alle puhelun päätyttyä, kun välittäjä irrotti kytkemänsä nauhparin.

Keväällä 2001 kävin Lylyssä Viestivarikon myymälässä, mutta sieltäkään ei löytynyt luuria, tulppia eikä painoja. Uusia nauhoja sentään sain. Myöhemmin keväällä olin käymässä Porvoon vanhassa kaupungissa ja huomasin kadun kulmassa antiikkimyymälän, jonka eteisen seinässä roikkui vanha luuri. Hetken kuluttua palasin kadulle kantaen tyytyväisenä tuota aarretta.

Suuri osa ajasta kului keskuksen puhdistamiseen ja niklausten kiillottamiseen. Myös valurautainen jalusta vaati melkoisesti hinkkaamista, ennen kuin maalipinta tuli näkyviin. Pöytälevyn lakkauksella oli osittain täysin kulunut ja pinta vaalentunut. Petsauksella sain pinnan jälleen tasaisen väriseksi. Sitten mietin minkälainen pintakäsittely olisi paras. En päätenyt lakkaukseen ja jäljelle jäi kaksi vaihtoehtoa: antiikkivaha tai huonekaluöljy. Koska antiikkivahaus estäisi mahdollisen myöhemmän lakkauksen, päädyin hoitoöljyyn ja tulos oli varsin hyvä. Käsittely on myös varsin helppo uusia tarpeen mukaan.

En pyrkinyt saamaan keskuksesta toimintakuntoista vaan toimivan näköisen. Mielestäni lopputulos hyvä ja keskus on yleisön nähtävänä Kollolan torpassa.

Kirjoitus on alun perin julkaistu Viestimies-lehden numerossa 4/2002.

Lierannan vanha keskuspöytä. Kuva: Vesa Ranki.

Kalliolassa silloin ennen

Sirkku Luoto

Sirkku ja pikkuserkku Sari Peppeinä joskus kauan sitten.

Navetassa oli oma tunnelmansa ja tuoksunsa. Kesällä lehmät laidunsivat ulkona ja niitä näki vain kauempaa. Navetassa kylmempään vuoden aikaan pääsi aivan niiden lähelle. Alli puhdisti Nuppua, otti puhtaan lypsyämpäriin ja varmoin mutta hellin käsin alkoi lypsämään. Hän jutteli välillä lehmälle ja välillä meille. Lypsäminen sujui joutuisasti. Valkoinen maito kohisi lypsyämpäriin. Kaikkein ihaninta oli silloin, kun navetassa oli pieni vasikka. Vieläkin muistan sen karheen kielen ja kauniit, pitkät ripset. Seuraavaksi lypsettiin Kultimo.

Kukko ja kanoja oli myös kanalan puolella ja usein myös sika. Pientilalla riitti puuhaa eläimistä niin arkena kuin pyhäpäivinäkin. Muistan miten isoeno Lauri kuljetti maitotonkat Iskolantien viereen maitokärryillä. Hän kävi myös leikkaamassa tienpientareet viikatteella rehuksi eläimille. Maata he viljelivät myös. Maidon käsittely, tarkka lypsyastioiden ja maitotonkien pesu, olivat kiehtovaa puuhaa. Alli olikin maidon puhtaudesta saanut tunnustuksenkin.

Kesämökkiläisenä oli mukavaa käydä pienen pöydän kanssa hakemassa maitoa Kalliolasta. Sitä maitoa kelpasi juoda. Äiti teki siitä myös viiliä meille, vaikkei

se hänelle itselleen maistunutkaan. Meillä ei silloin vielä ollut sähköjä. Maito säilyi maahan kaivetussa tynnyrissä varjoisassa paikassa. Jotkut säilyttivät ruokaansa kaivossa riippuvissa ämpäreissä. Meillä ruuanlaitto sujui kaasuliedellä. Vanhapiika seinällä ja kynttilät pöydällä valaisivat hämärän aikaa mökkiämme. Ulkona

riippui myrskylyhty.

Kalliolan seinällä oli kaunis Allin tekemä raanu, jossa hän kuvasi neitoa istumassa Kalliolan rannassa. Hänellä oli selvätkin taiteellista silmää. Siellä oli myös Allin tekemä patsas aiheesta Blankan ratsastaja. Ihailin niitä aina Kalliolan kamarissa. Talvella ikkunoiden väliin hän oli laittanut pumpulia lumeksi ja siihen puolukan varpuja. Se oli paljon mukavamman näköistä kuin kotona olleet tulitikkuauskit ikkunoiden välissä.

Ihaninta oli silloin kun Alli oli leiponut sekaleipää. Yhtä hyvää en ole jälkeensä saanut. Hän teki samasta taikinasta myös marjapiirakkaa. Samaa makua ei sähköhellan uunista saanut.

Maut ja tuoksut muistuvat vieläkin mieleeni siltä ajalta.

Teollisuuden konsultointi- ja neuvontapalvelut

Jan Lindström

Puh. 040 554 6191
jan@fandonia.fi

Vöyristä Ruotsin kautta Merimaskuun

Kaija Roiha

Nuori mies Anders Bagge pakasi pienen valkoisen kuplavolkkarinsa Vöyrin kunnassa lähteäkseen Uumajaan opiskelemaan. Silloin hänellä ei ollut aavistustakaan, että yli neljänkymmenen Ruotsissa vietetyn vuoden jälkeen hän palaisi Suomeen ja entuudestaan tuntemattomaan Merimaskuun.

Uumajassa Anders opiskeli tietotekniikkaa ja tilastotietoa. Opiskelujen ohella miehen musiikilliset taidot, jotka hän oli hankkinut nuoruudessaan soittamalla nuorisorkesterissa ja tanssibändissä, tulivat myös käyttöön. Hän soitti Uumajan ja Vaasan väliä seilaavassa laivassa bändinsä kanssa bassokitaraa.

Heti valmistuttuaan Andersia lykäksi, kun hän sai konsultin työpaikan kansainvälisestä yhtiöstä Tukholmasta. Työuransa aikana Anders tapasi ja tutustui moniin eri kansallisuuksiin ja kulttuureihin, sillä useimmat hänen työnantajistaan olivat kansainvälisiä yrityksiä.

Vaimonsa Ritan hän tapasi

Ruotsinlaivalla. Myös Rita oli muuttanut Pohjanmaalta 1970-luvulla Ruotsiin. Pariskunta asettui asumaan Tyresöön, jossa he viihtyivät Suomeen muuttoonsa asti.

Rita ja Anders ovat intohimoisia purjehtijoita Nauticat-veneellä. He ovat purjehtineet Tukholman saaristossa, etelässä Öölantiin, lännessä Mälaren-järvelle ja Perämereen pohjoisimpaan paikkaan Töreen sekä moniin muihin satamiin.

Purjehduksillaan Ahvenanmaalle he jatkoivat matkaansa Naantaliin, jonka satamaan ja kaupunkiin he ihastuivat. Vene oli pari kesää satamassa Naantalissa, jonne he palasivat kuin muuttolinut ja lopulta myös vuokrasivat asunnon etsiäkseen vakituista kotia lähiseudulta. Muutto tuli ajankohitaiseksi, kun molemmat eläköityivät ja kaikki sukulaiset ovat

Suomessa. Asunto löytyi yllättävän nopeasti Merimaskusta loistavalta paikalta. Venepaikka on oman taloyhtiön laiturissa ja vene näkyy kodin ikkunasta.

Kotiutuminen on tapahtunut pikkuhiljaa ja pariskunta on solahtanut luontevasti lähinaapurien yhteisiin touhuihin, veneseuran toimintaan ja osallistunut paikallisiin tapahtumiin niin Merimaskussa kuin Naantalissakin. Anders on löytänyt Merimaskusta myös soittoseuraa, josta on muodostettu Trio Akave, joka harjoittelee epäsäännöllisen ahkerasti ja on jo muutaman kerran esiintynytkin.

Anders ja Ukulele-basso.

Intohimoisten purjehtijoiden Nauticat.

Kevät on tullu

Raimo Leino

Mää makasin tosa soffal pitkällä ja lui yht kiiltäväpaperist lehte. Siin sanotti et ihmisi on kaht laji, on semmossi ku ova palkanauttijo ja semmossi ku ova palka ansaitsijoi. Kumppan kukaki sit kuulu, oliski oikee tutkimisen paikka?

Sain toin ajattelun poikki, ku ovi kävi ja siäl tul sisäl toi naapurin poika. See mikä ol enne semmone nöösi, mut nyt see jo onki oikee roikale. Venunu oikee vaa kamalaste yhtäkki. Alkos siin sit kertoma mul et nyt onki jo kevät tullu. Mää kertosi hänel sen joo tiätäväniki ja kertosin kaik mailma merki, mikkä sen mul ilmotta. Kertosi kaik mikkä vaa osasi. Sit lisäsi siihe viäl muutama keväse värssynki, niinku asia vahvistukseks. Kumminki hän lisäs sit viäl siihenki pitkä rotla semmossi asioi, mikkä mult joo oliva unhottunnu.

Aikas siin kehuskel kaikelaissi kevässi kommervenkkejäs, ko sit läks tekemä niit lissä. Siin mää sit makasi soffallan ja ihmetteli sitä, et kuka hänel nee kaik oikee onka opettanu? Kylmar see sit on viäläki semmottos, et kevässe kuulu viäläki jotta muut ku lume sulamine ja ojje piirtämine karul, floska joukko. Siit

sit parin päivän pääst kattelin tost kamari akkunast ulos ja näi yhre iha varma kevä merki. Vaimoihmine see koukkis joo tual naapurin pihal kukkamaitas. Siit kumminki viimestäs tiätä et kyl on kevät. See haista sen asia iha varmaste.

Viimekesänki hee hoitel sitä, senku kerkesivä. Kyl heil fiiniste kaik kukkiski, mut kannattik see ku hee itte oliva ain pois ja mää sain vaa katella sitä komeut. Kaiket ehto hee siäl kastel, haravoitti ja kuakkis. Heti ku joku pikkasenki kasvo nii haetti sakse ja leikelttin sitä. Viäl kannetti kaikelaissi lannokkeitki niil. Ja sit taas alotettin kastelust.

Koht ku kaik saatti reera nii äkkiä autosse ja ranttan, paatin kans mökil. Sit taas maanantain sama alust. Syksyl kumminki kaik tuntu ihan turhalt. Kaik kukkase ova sit sattette ja ensimmäiste pakkaste jälkke juur samalaissi, ko mun voikukkasekki. Ihan turhha tyät kaik. Taitava senpualest olla kaik muukki homma juur yht turhhi. Teen määki joka talvi noit lumitöit, vaik hyvin tiärä et see sula kumminki kesäks?

Nii naapurska siäl pihal koukkis. Iha laiskan ei kyl miäskä saanu olla.

Kirvotti auton katolt pois semmost laatikko, ko kaikil nykysi jo onki, siin kuljetetta suksei. Kävivä tosa pääsiäisen tiänos Lapis laskettelemas ja ostiva semmose. Lastasiva sen täytte erifärisil vehkeil ja läksivä niit kuljettama Lappi. Jos luulette et hee katkos luitas tai et istuskeliva samas pöyräs kapakas, nii erhetytte. Kyl heil kaik ol menny hianoste. Asusteliva semmoses kelohonkases rivitalon pätkäs, misä ol saunaki. Kopeloititva niit sukseiki joka ikinen päivä, mut ei menny kerrtaka mäkke. Ei ollu kellä sopivi kenkki. Oliva kuulema kyselly niit vuakramoistaki, mut oliva vähä kalleiks toreenu. Tälkerta voiki vaa lopuks toret et see on kiva ko joku harrasta, et taas toise saa heit vakoilla!

Teksti on naantalilaisen tuotteliaan kirjailijan, Raimo Leinon omakustanteesta "Puusepä lastui!" Teoksissaan Leino kertoo työstä, vapaa-ajasta ja useimmiten Naantalista. Viimeksi Leinolta on ilmestynyt 500-sivuisen teos "Aavistus etuajassa". Se kertoo Leinon elämän 90:stä ensimmäisestä vuodesta.

Kokoelmatyötä Kollolan kotiseutumuseolla

Veli-Matti Varjonen

Viime heinäkuussa alkoi esinetyöni Kollolan kotiseutumuseolla. Tavoitteena oli saada Kollolan kotiseutumuseon esineet luetteloiduksi ja samalla digitoida niistä kerätyt tiedot. Samalla saataisiin kattava kuva kokoelmasta ja nykyaikaiset menetelmät käyttöön kohteessa. Luettelointia oli jo hyvän aikaa sitten osittain tehty vihkoihin käsin kirjoittamalla. Nyt kokoelman tiedot tuotiin sähköiseen muotoon.

Ensimmäisenä vaiheena oli vanhan luetteloinnin läpikäynti ja sen täydentäminen. Läpikäytyt esineet oli tarpeen tunnistaa ja numeroida. Käytännössä esineiden luettelointi tarkoitti niiden numerointia, kuvailutietojen talteen kirjoittamista ja valokuvaamista. Myöhemmin kuvat kirjattiin vastaamaan oikeita esineitä.

Vanhalla pienellä tilalla voi olla yllättävän paljonkin erilaisia esineitä. Luetteloiduksi tuli lopulta yli tuhat esinettä. Materiaalit olivat myös varsin vaihtelevia. Tähän kuuluivat erilaiset metallit, puu, lasi, posliini, muovi, kivi, tekstiili, nahka, paperi, lanka, luu ja kera-

miikka. Kollolassa näkyy esineiden kehitys historian viimeisimmistä kerroksista, jolloin nykyaikaiset materiaalit alkoivat ilmestyä käyttötavaroiksi. Käsintehtyjä tavaroita onkin runsaasti, kuten puusta tehdyt sukset ja sauvat.

Työtä tehtiin kolmessa eri rakennuksessa. Asuinrakennuksessa oli odotetusti suurin ja monipuolisin esinemäärä. Saunarakennuksen peseytymis- ja löylyhuoneessa ei ollut tehty aikaisempaa luettelointia. Nämä tilat olivat lähes koskemattoman oloiset. Kokoelmatyötä tehtiin yleisötiloissa, jolloin se tuli näkyville myös vierailijoille. Esinetyöskentely vaikutti olevan kiinnostava monelle kävijälle ja osa ihmisistä innostui kyselemään asiasta ja esineistä.

Kokoelmatyö Kollolassa oli kokonaisuutena antoisa ja opettavainen kokemus!

Saunan hämyssä.

Veli-Matti Varjonen, museoamanuussi Mari Termonen ja Maikku Tuomi neuvonpidossa.

Ämmänlänget.

Kanttinauhaakin tarvittiin.

Kesätyö Kollolassa

Olen 15-vuotias merimaskulainen. Olin viime kesänä kesätyössä Kollolan kotiseututalossa. Ennen töiden alkua tapasin Maikun ja täytimme työ sopimuksen. Työni alkoi heinäkuun alussa ja loppui heinäkuun lopussa. Työ on Naantalin kaupungin kesätyö, mutta Merimasku-Seura valitsee työntekijän.

Työhön kuului pääasiassa kahvilan hoito. Keitin kahvia ja teetä ja myin leivonnaisia ja Merimasku-aiheisia tuotteita. Työtehtäviin kuului myös tilojen siistinä pitäminen. Kahvion aukioloajat olivat klo 12-16. Työnkuvaani kuului, että menin noin puoli tuntia ennen aukeamista valmistelemaan kahviota ja aukioloajan jälkeen suljin kahvion ja tiskasin. Töissä olin keskiviikosta sunnuntaihin eli maanantait ja tiistait olivat vapaita.

Työ oli mukavaa ja aika usein rauhallista. Asiakkaiden määrä riippui vahvasti säästä. Jos oli sateinen ja kylmä sää, asiakkaita oli vähän ja jos oli lämpimämpi, asiakkaita tuli useampi kymmenen. Asiakkaiden kanssa työskentely oli mukavaa ja sain kuulla erilaisia tarinoita Kollolasta ja muista aiheista.

Inja

FORSSPORT

Juoksijantie 1, Naantali | 02 4353202
myynti@forsport.fi | www.forsport.fi

Juhlan aika!

Merimaskun kirkko 300 vuotta -muistelu

Muistoja, vaiheita, totta ja koettua 300-vuotiaasta. Mukana Markku Ahlstrand ja Visa Auvinen, vapaa sana, kuvia ja kaffetta. Seurakuntakodilla lauantaina 23. toukokuuta.

Luovuuden juhlaa

Juhlakonsertti on kirkossa lauantaina 23. toukokuuta.

Konsertissa kuullaan paikallisia taitajia ja tunnettuja vierailijoita.

Kellojen kaiku

Kirkonäytelmässä, jonka Maikku Tuomi ja Tiina Paavola ovat käsikirjoittaneet ja ohjaavat, kerrotaan hausalla tavalla Merimaskun kirkon historiasta. Merkittävät persoonat kirkon historiasta heräävät henkiin. Miten he ovat vaikuttaneet kirkon historiaan ja miten vaikeistakin vuosikymmenistä on selvitty? Näytelmässä kuullaan myös paikallisten taitajien siihen varta vasten tekemää musiikkia.

Näytelmä esitetään kirkossa lauantaina 23.5. ja sunnuntaina 24.5.

300-vuotias

Merimasku-Seuran Kollolan kesänäyttely kertoo kuvin, sanoin ja esinein kirkostamme. Näyttelyn on suunnitellut Visa Auvinen ja esillepanosta huolehtii Maikku Tuomi.

Juhlamessu

Juhlamessussa sunnuntaina 24.5. saarnaa piispa Mari Leppänen.

Messuun voi osallistua myös ulkona kirkomaalla. Messun jälkeen yllätys.

Luovuuden juhlaa – Musiikkia Merimaskun kirkosta. Osa 1.

Äänite Luovuuden juhlaa julkaistaan. Äänitettä painetaan myytäväksi vain rajoitettu määrä. Myyntitulot käytetään seurakunnan diakoniatyöhön. Levystä tulee keräilyharvinaisuus!

Uusi elämäni Merimaskussa

Reima Orvasto

Särkäsalmen aamu tammikuussa 2026. Kuva: Reima Orvasto

Kaikilla meillä on mielessä tapahtumia, jotka jaksottavat muistikuviamme menneestä. Olin vielä melko tuore yrittäjä, kun jäin leskeksi – siitä tuli oman elämäni vedenjakaja. Sanotaan, että tyhjällä tilalla on tapana tulla täytetyksi ja että joidenkin ovien sulkeutuminen antaa mahdollisuuden avata uusia ovia. Tänä vuonna tulee kuluneeksi kymmenen vuotta siitä, kun avasin uuden oven Merimaskuun. Silloin yhdistimme kahden lesken taloudet ja minusta, paljasjalkaisesta turkulaisesta, tuli merimaskulainen. Tyhjän tilan täyttivät yhteiset harrastukset, koirat ja ystävät.

Eräänlainen elämäni vedenjakaja oli myös 20 vuotta sitten, kun pitkän uran lastensuojelun parissa työskennelleenä perustin oman yrityksen. Olin silloin hankkimassa viestinnän ja graafisen suunnittelun koulutuksia ja ammattitutkintoja. Uskaltauduin ensin sivutoimiseksi ja lopulta päätoimiseksi yrittäjäksi – viestinnän moniosaaajaksi. Harrastuksesta tuli minulle ammatti.

Kun ensimmäistä kertaa osallistuin Naantalin kaupungin yrittäjille järjestämään tilaisuuteen, kuulin lähelläni keskustelua kirjan tekemisestä.

Tartuin tietokirjailija Anne Penttiä hihasta ja ehdotin tapaamista. Siitä alkoi pitkäaikainen yhteistyö merimaskulaisen Fandonia Oy:n kanssa. Olemme yhdessä toteuttaneet kolmattakymmentä kirjaa. Lähes toinen mokoma muiden asiakkaiden kanssa toteuttamiani kirjoja

– muistelmia, historioita, faktaa ja fiktiota – täyttää kirjahyllyäni.

Olenpa myös itse kirjoittanut pari kirjaa ja ollut kirjoittajana mukana muutamassa kirjassa.

Harrastukset ovat heijastuneet myös yrittäjyyteeni: kuorolle teen konserttiohjelmaa ja esitteitä,

luontokuvausharrastuksen lisäksi olen tehnyt tapahtumakuvauksia, yritys- ja koulutusvideoita. Teknistä harrastuneisuutta olen voinut hyödyntää mm. digitaalisen median muodossa. Parhailaan teen toimeksiantoa myös muusikkona.

Merimasku on antanut minulle rauhallisen työympäristön kotitoimistossani. Ympäristö paljasti luontokokemuksillaan puhumattakaan meren läheisyydestä. Uuden ja vanhan elämän konkreettiseksi vedenjakajaksi muodostui Särkäsalmi.

Grafiro Oy
20 vuotta

Susi hukassa – Kollolan kesänäyttely 2025

Maikku Tuomi

Havainnot, uutisointi ja mielipiteet susista kiihtyivät vuoden 2025 aikana siihen malliin, että Kollolan kesänäyttelyksi päätettiin rakentaa sudesta kertova näyttely. Varsinais-Suomen susikanta on Suomen vahvin. Susi herättää tunteita, pelkoakin ja mielipiteitä puolesta ja vastaan on varmasti yhtä paljon kuin susiakin.

Susi on ollut pelätty kaveri myös 1800-luvulla. Se oli uhka niin ihmisille kuin kotieläimille sillä seurauksella, että vuosituhannen loppuun mennessä sudet metsästettiin Suomessa miltei sukupuuttoon.

Merimaskussakin osallistuttiin suden metsästyksen Otavan saarella yhdessä rymättyläisten kanssa. Pyyntikuopat, räikät ja susiverkot oli oltava kunnossa ja jahtiin oli lähdeittävä, kun käsky kävi.

Suden kiintiömetsästys Suomessa alkoi 11.2026 16:lla eri kiintiöalueella. Sen tavoitteena oli pienentää susikantaa ja poistaa mahdolliset luontoon kuulumattomat koirasudet. Kustavin alueella saatiin saaliiksi seitsemän sutta ja Auran-Paimion alueella 13 sutta heti tammikuun alkupäivinä.

Kollolan näyttelyssä susi tuntomerkkeineen ja mittoineen esiteltiin tarkemminkin ja annettiin myös ohjeita suden kohtaamiseen. Tiesitkö, että sudelle ei kannata kääntää selkäänsä?

Lähteet:

Suomen riistayhdistys

Suurpedot.fi

Markku Lehto, Mennyttä aikaa Merimaskussa

14.12.2018

Myötätuulta Merimaskussa 26/2014 ja 11/2000

Näyttely oli rakennettu kuva- ja tekstitauluin ja oli mukana myös suden kallo ja siitinluu.

Punahilkka-sadusta tuttu Iso Paha susi turvassa nukkui näyttelyssä päiväunia tilkkupeiton alla täysin tietämättömänä nykyuutisoinnista.

Kollolan kesä 2026

Heinäkuussa Kollolassa kävijöitä palvelee iloinen Alma. Naantalin kaupunki maksaa kesätyöntekijän palkan nyt jo neljäntenä kesänä.

Kollolassa voi tutustua torppaan, joka on juuri sellainen kuin se oli viimeisen asukkaan, Anna Tuomisen siellä asuessa 1980-luvulla. Työkaluvajassa on entisajan työkaluja ja navetan eteisessä Merimaskun kirkon 300-vuotista historiaa esittelevä näyttely. Alma keittää teille kahvit ja kakkua ja pullaa saa myös ostaa. Kahvit voi nautiskella vaikka ulkosalla omenapuiden katveessa tai sisällä navetan räsymattojen ja pelargonioiden äärellä. Merimasku-Seuran puodista löytyvät Merimasku-aiheiset lahjat ja tuliaisit ja suosittu Merimasku-viiri lipputankoon.

Kollolan kesätyöntekijä Alma Haapala. Kuva: Niina Suominen.

**Kollola avautuu
heinäkuun 1. päivä yleisölle
ja on auki
ke-su klo 12-16 2.8. saakka.**

Kollola on myös pyöräilijäystävällinen

Kollola kuuluu myös pyöräilijäystävällisiin levähdyspaikkoihin. Navetan päädyssä on kesällä postilaatikko, josta löytää ensiavun. Laatikossa on pumppu, renkaan korjaussarja ja sisäkumi. Vieressä on kaivo, josta voi täyttää juomapullot tai vaikka huuhdella kasvot. Kahvion aukioloaikoina saa myös murua rinnan alle. Apu pyörän ongelmiin toimii vuorokauden ympäri!

Paivola
info@paivolaoy.fi | www.paivolaoy.fi

**Meri
Maskun
Murske.fi**
Kivi- ja maasäekset ja kaverikoneyöt
0400 457 700

K Market
PIKKUKIPPARI

RT-Aaltoset Oy *Kysy tarjous lämmitysjärjestelmistä!*

Tuomas Aaltonen
 ☎ 4000 907 674
 tuomas@rt-aaltoset.net

NIBE FUJITSU KAISAI

Lämpöpumput • Kattilat • Energiaratkaisut

Saat kauttamme esim. tietokoneiden, televisioiden ja nettiyhteyksien asennukset koteihin sekä yrityksiin. Ja tietenkin myös ystävällistä käyttöopastusta!

SL-Data Oy | www.sldata.fi | Henrikinkatu 2,
 Naantali | Ma-To 11-17 & Pe 11-16

Huollot ja korjaukset kaikkiin automerkkeihin

Naantalin Rengasteam Oy **AUTOFIT**

044 544 2156, Niittikuja 2, Naantali, autofit.fi

J. Antonen
 Lauttakuljetuksia ja kaivuutöitä saarella

040 563 3046
 juha.antonen@gmail.com

Viestinnän moniosaaja

Meiltä saat apua

- kun haluat julkaista kirjan, lehden tai raportin
- kun tarvitset esitteitä, lehti-ilmoituksia, mainoksia, brändi- tai messutuotteita
- kun tarvitset valokuvaajaa tai videotuotantoa
- digimedian suunnitteluun ja hallintaan.

www.grafiro.fi

TILINTARKASTUS

TJR

RAVINTOLA
KAHVILA
VENESATAMA
TAIDE-NÄYTTELY

SAUNA
UIMA-LAITURI
MINIGOLF
CARAVAN-ALUE

www.rantamakasiini.fi
 Paltteentie 13, Merimasku

Uusi Sale Merimasku

Saletisti onnistuu!

**Tervetuloa
tutustumaan!**

Sale

**Sale Merimasku
Rajatie 2, 21160 Merimasku
Avoinna: ma-pe 6-22, la-su 8-22**